

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION

Bryssel den 14.11.2003
KOM(2003) 688 slutlig

2003/0270 (CNS)

Förslag till

RÅDETS RAMBESLUT

**om ett europeiskt bevisupptagningsbeslut avseende föremål, handlingar eller uppgifter
som skall företas i brottmål**

(framlagt av kommissionen)

MOTIVERING

1. INLEDNING

1. I detta förslag tillämpas principen om ömsesidigt erkännande för att införa ett europeiskt beslut om att uppta bevisning i form av föremål, handlingar och uppgifter som skall företas i brottmål. Denna typ av beslut kommer nedan att kallas det *europeiska bevisupptagningsbeslutet*. Det europeiska bevisupptagningsbeslutet kommer att leda till ett snabbare och mer effektivt samarbete i brottmål, och ersätta det nuvarande systemet med ömsesidig rättslig hjälp på detta område, i enlighet med slutsatserna från Europeiska rådets möte i Tammerfors. Det införs även miniminormer för sådant samarbete.
2. Förslaget är inriktat på föremål, handlingar och uppgifter som erhållits genom processrättsliga åtgärder, till exempel editions- och exhibitionsförelägganden och beslut om husrannsakan och det omfattar även framställningar om utdrag ur kriminalregister. Förslaget omfattar inte utlåtanden (oavsett form) från misstänkta, tilltalade, vittnen eller offer. Det tar inte heller upp processrättsliga utredningsåtgärder som omfattar bevisupptagning i realtid, till exempel avlyssning av kommunikation och övervakning av bankkonton. Även om förslaget inte täcker upptagande av dessa andra former av bevis, anser kommissionen ändå att det är ett första steg mot att ersätta Europeiska unionens nuvarande ordning för ömsesidig hjälp med ett samlat regelverk baserat på ömsesidigt erkännande och rättssäkerhetsgarantier på viss nivå.
3. Bakgrunden till förslaget förklaras nedan.

1.1. Nationella system för bevisupptagning

4. Medlemsstaterna använder en rad straffprocessuella tvångsmedel för bevisupptagning i brottmål. Nedan beskrivs några av dessa.

1.1.1. .

5. I 2001 års Europarådskonvention om databrottslighet¹ görs en distinktion mellan föreläggande att bevara bevisning och beslut om beslag. Föreläggande att bevara bevisning gäller enbart i förhållande till tredje man. Denne åläggs att bevara bevisning, men har ingen skyldighet att överlämna den till de utredande myndigheterna. Föreläggande att förete bevisningen kräver ett särskilt beslut.

1.1.2. Beslag

6. Beslag går utöver ett rent bevarande av bevisningen eftersom det kan innebära att de utredande myndigheterna om nödvändigt tar bevisningen i tillfällig besittning. Detta gäller bevisning såväl i misstänkta som i tredje mans besittning.
7. Beslag är ett allmänt godtagat inslag i nationell och internationell straffrätt, även om räckvidd och metoder kan variera. Alla medlemsstater har bemyndigat sina

¹ Europarådet, European Treaty Series nr 185 (se <http://conventions.coe.int>).

polismyndigheter och rättsliga myndigheter att beslagta bevisning. Beslut om beslag kan fattas av domstolar och, under vissa omständigheter, av polis och åklagare.

1.1.3. Befogenhet att utfärda editions- eller exhibitionsföreläggande

8. I vissa medlemsstater har rättsliga myndigheter behörighet att beordra tredje man att förete bevisning. Denna behörighet bygger på att tredje man samarbetar. Om samarbetsvilja saknas kan den rättsliga myndigheten utfärda ett beslut om husrannsakan i syfte att beslagta bevisning.
9. Andra medlemsstater har en särskild möjlighet att tillgripa "editions- eller exhibitionsföreläggande" (gäller främst handlingar) för att få fram bevisning från tredje man. Denna befogenhet kan vara begränsad till allvarliga brott och vissa kategorier av bevisning (till exempel konfidentiella dokument) eller vara av mer allmän natur. Editions- eller exhibitionsförelägganden räknas som tvångsmedel, eftersom tredje man åläggs att förete bevisningen. Påföljder – även straffrättsliga sådana – används för att garantera samarbete. Editions- och exhibitionsförelägganden är ändå mindre ingripande än beslut om husrannsakan eller beslag.
10. Editions- eller exhibitionsförelägganden kan vara användbara om tredje man visserligen är beredd att samarbeta, men av juridiska skäl, till exempel risken för ersättningsansvar gentemot kunder vid brott mot kundsekretessen, hellre låter sig tvingas att ge ifrån sig bevismaterial än samarbetar frivilligt med den utredande myndigheten. Under andra omständigheter kan det emellertid bli nödvändigt att genomföra en husrannsakan i tredje mans lokaler och dylikt för att uppta bevisningen. Så är fallet om det finns en verklig risk för att tredje man kommer att förstöra bevisen.
11. Alla dessa befogenheter att framtvinga att tredje man företer bevisning gäller endast material som redan finns. Andra förfaranden används för upptagande av bevisning i realtid, till exempel beslut om avlyssning av kommunikation och övervakning av bankkonton.

1.1.4. Beslut om husrannsakan eller beslag

12. Medlemsstaternas bestämmelser om husrannsakan uppvisar betydande skillnader. I vissa medlemsstater kan denna möjlighet tillgripas endast vid grova brott. I andra medlemsstater är befogenheterna mycket vidare och medger att detta tvångsmedel används vid alla typer av brott.
13. I Europakonventionen om de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna föreskrivs miniminormer för vilka rättssäkerhetsgarantier som gäller vid husrannsakan och beslag. Inom denna ram finns det dock betydande variationer mellan garantierna. Variationerna gäller bland annat: i vilken grad det kan anses styrkt att det finns bevisning på den plats som skall undersökas, vid vilken tidpunkt på dygnet som husrannsakan får genomföras, delgivning med den person vars utrymmen har blivit föremål för en husrannsakan, tillämpliga regler om besittningshavaren befinner sig på annat håll och krav på att en oberoende tredje man skall vara närvarande vid husrannsakan.

1.2. Befintliga internationella samarbetsmekanismer för bevisupptagning

14. I 1959 års Europarådskonvention om inbördes rättshjälp i brottmål² finns den grundläggande ramen för samarbete i bevisupptagningsfrågor. Enligt denna skall framställningar om inbördes rättshjälp verkställas i enlighet med lagen i den anmodade staten. Det anges även en rad grunder för att vägra inbördes rättshjälp. För att förbättra samarbetet har 1959 års konvention ändrats genom tilläggsprotokoll från 1978³ och 2001⁴. Inom EU har konventionen kompletterats genom 1990 års Schengenkonvention⁵, EU-konventionen från maj 2000 om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål⁶ och protokollet till denna från 2001⁷. EU-konventionen från 2000 och dess protokoll från 2001 har ännu inte trätt i kraft.
15. Trots de förbättringar som dessa instrument har inneburit, sker samarbetet emellertid fortfarande med hjälp av traditionella förfaranden för ömsesidigt erkännande. Detta kan vara både långsamt och ineffektivt. Vidare leder skillnaderna i den nationella lagstiftningen (som beskrivs i avsnitt 1.1) till hinder för samarbetet.
16. Variationerna i den nationella lagstiftningen om husrannsakan återspeglas i skillnaderna i medlemsstaternas möjligheter att tillhandahålla ömsesidig rättslig hjälp. Enligt artikel 5 i 1959 års konvention får en avtalsslutande part göra verkställandet av framställningar om husrannsakan eller beslag beroende av ett eller flera av följande villkor: dubbel straffbarhet skall föreligga eller brottet skall kunna medföra utlämning i det anmodade landet eller verkställandet av framställning skall vara förenligt med den anmodade partens lagstiftning.
17. Artikel 51 i 1990 års Schengenkonvention begränsar emellertid medlemsstaternas möjligheter att göra sådana reservationer enligt 1959 års konvention. Enligt artikel 51 får medlemsstaterna inte som villkor för att lämna biträde som avser husrannsakan och beslag ställa upp andra villkor än följande: a) För den gärning som har föranlett framställningen är enligt lagen hos båda avtalsslutande parter stadgat frihetsstraff eller annan frihetsinskränkande åtgärd i sex månader eller mer, eller enligt lagstiftningen hos den ena av de två avtalsslutande parterna ett motsvarande straff och gärningen enligt den andra avtalsslutande partens lagstiftning hänförs till en överträdelse av föreskrifter som beivras av administrativa myndigheter, vars beslut kan överklagas till domstol som är behörig att handlägga brottmål. b) Verkställandet av framställningen om biträde är förenligt med lagstiftningen hos den avtalsslutande part till vilken framställningen görs.
18. Enligt det här förslaget skulle de befintliga förfarandena för ömsesidig hjälp ersättas av ett europeiskt bevisupptagningsbeslut baserat på principen om ömsesidigt erkännande. En sådan lösning skulle ge följande fördelar.

² Europarådet, European Treaty Series nr 30.

³ Europarådet, European Treaty Series nr 99.

⁴ Europarådet, European Treaty Series nr 182.

⁵ Konvention av den 19 juni 1990 om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna, EGT L 239, 22.9.2000, s. 19.

⁶ Konvention av den 29 maj 2000 om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater, EGT C 197, 12.7.2000, s. 1.

⁷ Rådets akt av den 16 oktober 2001 om att i enlighet med artikel 34 i Fördraget om Europeiska unionen upprätta protokollet till konventionen om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater, EGT C 326, 21.11.2001, s. 1.

- En framställning genom rättsligt beslut från en annan medlemsstat kommer att erkännas direkt, utan att det först måste omvandlas till ett nationellt beslut (genom så kallad *exekvatur*) innan det kan verkställas.
- Framställningarna kommer att standardiseras genom användningen av ett enda gemensamt formulär.
- Det kommer att föreskrivas tidsfrister för verkställighet av framställningar.
- Minimigarantier kommer att införas för såväl utfärdandet av en framställning som verkställigheten av denna.
- Grunderna för att vägra att verkställa framställningar kommer att vara begränsade. Dubbel straffbarhet kommer inte vara en giltig grund för vägran, utom under en övergångsperiod för de medlemsstater som redan har ställt dubbel straffbarhet som villkor för verkställighet av en framställning om husrannsakan och beslag.

1.3. Principen om ömsesidigt erkännande

19. Vid Europeiska rådets möte i Tammerfors i oktober 1999 nåddes enighet om att principen om ömsesidigt erkännande av rättsliga avgöranden borde bli en hörnsten i det rättsliga samarbetet på både det civilrättsliga och det straffrättsliga samarbetet, inklusive beslut som föregår en rättegång.
20. Europeiska rådet uppmanade dessutom rådet och kommissionen att senast i december 2000 anta ett åtgärdsprogram för genomförande av principen om ömsesidigt erkännande av domar i brottmål⁸. Det första instrument som antogs på området för ömsesidigt erkännande i brottmål var rådets rambeslut av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna⁹.
21. I åtgärdsprogrammet gavs högsta prioritet (prioritetsgrad 1) till följande åtgärd:

“2.1.1. Avgöranden som syftar till att öka bevis

Syfte: Se till att bevisning kan företas i samband med sakprövning, undvika att bevismaterial försvinner samt underlätta verkställighet av husrannsakan och beslag så att bevisning snabbt kan säkras i samband med ett brottmål (punkt 36 i slutsatserna från Europeiska rådet i Tammerfors). Man bör hålla i minnet artikel 26 i den europeiska konventionen om överförande av lagföring i brottmål av den 15 maj 1972 och artikel 8 i Romkonventionen av den 6 november 1990 om överförande av lagföring.

Åtgärd 5: Söka efter framkomliga vägar:

- för att mellan medlemsstaterna ogiltigförklara de förbehåll och förklaringar som avses i artikel 5 i 1959 års europeiska konvention om inbördes rättshjälp i brottmål, kompletterad genom artiklarna 51 och 52 i Schengenavtalets tillämpningskonvention vad beträffar tvångsmedel, särskilt när det gäller

⁸ EGT C 12, 15.01.2001, s. 10.

⁹ EGT L 190, 18.07.2002, s. 1.

kampen mot den organiserade brottsligheten, penningtvätt av vinning av brott och ekonomisk brottslighet,

- för att mellan medlemsstaterna ogiltigförklara de skäl för avslag på framställningar om rättshjälp som anges i artikel 2 i 1959 års konvention, kompletterad genom artikel 50 i Schengenvalets tillämpningskonvention.

Åtgärd 6: Skapa ett instrument om erkännande av beslut om att frysa bevismaterial för att hindra att bevismaterial som befinner sig på en annan medlemsstats territorium förstörs.”

1.4. Rådets rambeslut av den 22 juli 2003 om verkställighet i Europeiska unionen av beslut om frysning av egendom eller bevismaterial

22. Åtgärd 6 i åtgärdsprogrammet uppfylls genom rambeslutet om verkställighet i Europeiska unionen av beslut om frysning av egendom eller bevismaterial¹⁰. Detta förutsätter ömsesidigt erkännande av beslut om frysning av bevismaterial för senare överföring av bevisningen till den stat som utfärdat beslutet eller frysning av egendom för eventuellt beslag. Rambeslutet avser beslut som utfärdats av en rättslig myndighet, enligt definitionen i nationell lagstiftning, i samband med brottmål.

1.5. Behovet av ytterligare insatser för ömsesidigt erkännande av beslut om bevisupptagning

23. Rambeslutet om beslut om frysning behandlar endast delar av frågan om samarbete när det gäller bevisning. Syftet med rambeslutet inskränker sig ju uttryckligen till åtgärder som vidtas för att “tillfälligt hindra förstöring, omvandling, flyttning, överföring eller överlåtelse av [...] bevisning”. I vissa fall kommer sådana interimistiska åtgärder i avvaktan på att bevisning överförs till en annan medlemsstat inte att vara nödvändiga.
24. Det finns också ett behov av att lösa betydande kvarvarande problem i fråga om samarbetet kring bevisning som omfattas av rambeslutet om beslut om frysning. I rambeslutet föreskrivs det till exempel uttryckligen att alla ytterligare beslut om tvångsmedel som blir nödvändiga genom beslutet om frysning skall fattas i enlighet med de förfaranderegler som gäller i den verkställande staten¹¹. Detta gör att samarbetet riskerar att bli ineffektivt om de nationella bestämmelserna i ett enskilt fall inte medger att en husrannsakan genomförs i syfte att beslagta bevisning.
25. Vidare föreskriver rambeslutet att ett frysningsbeslut skall åtföljas av en ansökan om överlämnande av bevismaterialet till den utfärdande staten (eller ett intyg om att en sådan ansökan kommer att överlämnas). För överlämnandet gäller vanliga bestämmelser om ömsesidig hjälp. Detta innebär att även andra grunder för att neka ömsesidig hjälp, med undantag för dubbel straffbarhet, är tillämpliga också i fortsättningen. Följaktligen kommer det åtminstone i teorin att råda en betydande skillnad mellan bestämmelserna om frysning av bevisning (principerna om ömsesidigt erkännande) och bestämmelserna om det senare överlämnandet av bevisningen (principerna om ömsesidig hjälp).

¹⁰ EGT L 196, 2.8.2003, s. 45.

¹¹ Artikel 5.2.

26. I slutrapporten om den första utvärderingsverksamheten - ömsesidig rättslig hjälp i brottmål¹² sågs kravet på ytterligare undersökning vad gäller överföring av material i samband med verkställandet av framställningar som *“en meningslös åtgärd som knappast kan anses innebära några ytterligare garantier och därför enbart vållar förseningar”*. I rekommendation nr 8 i slutrapporten uppmanades därför medlemsstaterna att *“förenkla förfarandet för överföring av material till den ansökande medlemsstaten genom att avskaffa kravet på kontroller i flera led”*.
27. Under förhandlingarna om rambeslutet om frysning framkom att det behövdes ytterligare två initiativ som en direkt följd av rambeslutet, nämligen följande:
- (i) Ett initiativ om ömsesidigt erkännande av beslut om förverkande. Det danska ordförandeskapet presenterade ett initiativ i form av ett förslag till rambeslut om verkställighet i Europeiska unionen av beslut om förverkande¹³. Detta beslut kompletterar rambeslutet om beslut om frysning genom att föreskriva fullständigt ömsesidigt erkännande av beslut om förverkande av egendom.
 - (ii) Ett initiativ om ömsesidigt erkännande av beslut om bevisupptagning. Under förhandlingarna om rambeslutet om beslut om frysning tillkännagav kommissionen att den skulle lägga fram ett förslag i denna fråga. Detta förslag inkluderades därför i kommissionens arbetsprogram för 2003¹⁴.

1.6. Målen med och tillämpningsområdet för det föreslagna rambeslutet

28. Det här förslaget till rambeslut kompletterar rambeslutet om frysning genom tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på beslut som har till uttryckligt syfte att erhålla föremål, handlingar och uppgifter som skall företas i brottmål. Med ett europeiskt bevisupptagningsbeslut skapas en enda snabb och effektiv mekanism för att uppta bevisning och överlämna den till den utfärdande staten. Det kommer inte längre att vara en förutsättning att ett beslut om frysning först har fattats.
29. Förslaget till rambeslut är tillämpligt på föremål, handlingar och uppgifter som har inhämtats med hjälp av olika processuella tvångsmedel, till exempel beslag, editions- eller exhibitionsförelägganden eller husrannsakan. Det europeiska bevisupptagningsbeslutet är emellertid inte avsett att ligga till grund för förhör med brottsmisstänkta, vittnen och brottsoffer. Dessa åtgärder kräver särskilda överväganden. Kommissionen antog bland annat i februari 2003 en grönbok om rättssäkerhetsgarantier för misstänkta och tilltalade i brottmål i Europeiska unionen¹⁵, och kommer att fortsätta arbetet under 2003 med andra former av bevisinhämtning från misstänkta, tilltalade, brottsoffer och vittnen. Bevisning som tas från en persons kropp, särskilt DNA-prover, är också undantagen från det europeiska bevisupptagningsbeslutets tillämpningsområde.
30. Det europeiska bevisupptagningsbeslutet är inte heller avsett att användas som grund för straffprocessuella utredningsåtgärder som inbegriper bevisupptagning i realtid, till exempel avlyssning av kommunikation och övervakning av bankkonton. Dessa särskilda former av samarbete har nyligen varit föremål för intensiva diskussioner i

¹² EGT C 216, 1.8.2001, s. 14.

¹³ EGT C 184, 2.8.2002, s. 8.

¹⁴ Tillgänglig via http://europa.eu.int/comm/off/work_programme/index_en.htm.

¹⁵ KOM(2003) 75 slutlig, 19.2.2003.

rådet. En särskild ordning för samarbete om avlyssning av telemeddelanden har upprättats genom 2000 års EU-konvention om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål¹⁶, och en ordning för samarbete om övervakning av bankkonton har upprättats genom artikel 3 i 2001 års protokoll till konventionen¹⁷. Konventionen och dess protokoll har ännu inte trätt i kraft. När det gäller ömsesidig hjälp vid övervakning av bankkonton, föreslås att det europeiska bevisupptagningsbeslutet används för framställningar om information om banktransaktioner som har utförts under en viss period på ett bestämt bankkonto. Bestämmelser om denna form av hjälp finns redan i 1959 års konvention. I artikel 2 i 2001 års protokoll förtydligas vad som gäller.

31. Det europeiska bevisupptagningsbeslutet är inte heller avsett att användas för att uppta bevisning som förutsätter ytterligare utredning eller analys. Den kan således inte användas för att begära beställning av en sakkunnigrapport. Inte heller kan den användas för att uppmana en verkställande myndighet att ”samköra” register för att identifiera en person. Å andra sidan bör det europeiska bevisupptagningsbeslutet användas om bevisningen är direkt tillgänglig i den verkställande staten, exempelvis genom att den relevanta informationen hämtas fram ur ett register (till exempel kriminalregister). Det europeiska bevisupptagningsbeslutet bör också användas vid framställningar om uppgifter om personers bankkontoinnehav (i enlighet med vad som föreskrivs i artikel 1 i protokollet), om sådana uppgifter är tillgängliga i den anmodade staten.
32. Inte desto mindre kan det europeiska bevisupptagningsbeslutet användas för att inhämta föremål, handlingar eller uppgifter som hör till dessa undantagna kategorier, förutsatt att de redan hade samlats in redan innan beslutet utfärdades. Under sådana omständigheter kommer det att vara möjligt att få del av redan befintliga protokoll över avlyssnade meddelanden, övervakning, förhör med misstänkta, förhör med vittnen samt resultat från DNA-tester.
33. Eftersom förslaget till rambeslut är avsett att ersätta den nuvarande ordningen för ömsesidig hjälp, bör det ha samma tillämpningsområde som 2000 års EU-konvention om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål. Detta innebär att det europeiska bevisupptagningsbeslutet bör kunna användas
 - (a) med avseende på alla typer av brott, och
 - (b) med avseende på handlingar som är straffbara enligt den utfärdande statens lagstiftning på grund av att de utgör lagöverträdelser, och där beslutet kan ge upphov till förfaranden inför en domstol med behörighet bland annat på det straffrättsliga området.

¹⁶ Konvention av den 29 maj 2000 om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater, EGT C 197, 12.7.2000, s. 1.

¹⁷ Rådets akt av den 16 oktober 2001 om att i enlighet med artikel 34 i Fördraget om Europeiska unionen upprätta protokollet till konventionen om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater, EGT C 326, 21.11.2001, s. 1.

1.7. Tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på bevisupptagningsbeslut

34. Kommissionens förslag till ett europeiskt bevisupptagningsbeslut förhåller sig till ömsesidigt erkännande på samma sätt som rambeslutet om en europeisk arresteringsorder¹⁸. Detta har flera fördelar jämfört med den metod som användes i rambeslutet om frysning.
35. För det första är det mer praktiskt. Ett europeiskt bevisupptagningsbeslut bör leda till snabbare och mer effektivt samarbete än ett system med ömsesidigt erkännande som bygger på en kombination av ett nationellt beslut och ett europeiskt intyg. Det europeiska bevisupptagningsbeslutet utgörs av en enda handling som av den utfärdande myndigheten översätts till ett officiellt språk i den verkställande staten. Någon ytterligare översättning behövs inte. Rambeslutet om frysning grundar sig på ömsesidigt erkännande av nationella beslut, kompletterat med ett europeiskt standardintyg som finns med som bilaga till rambeslutet. Även om den utfärdande staten endast behöver översätta intyget till ett officiellt språk i den verkställande staten, kommer sannolikt många verkställande medlemsstater att överväga nödvändigheten av att översätta också det ursprungliga nationella beslutet. Sådana ytterligare översättningar riskerar att försinka samarbetet.
36. Som framgår av avsnitt 1.1 har för det andra begreppet bevisupptagningsbeslut många olika betydelser i de olika medlemsstaternas processrättsliga lagstiftning. Det kan röra sig om allt från en åklagares framställan om att bevisning skall företes till mer tvingande åtgärder, till exempel ett domstolsbeslut om husrannsakan av privata utrymmen. Ömsesidigt erkännande av särskilda typer av nationella bevisupptagningsbeslut skulle därför kunna leda till att den verkställande staten måste utföra en husrannsakan under förhållanden där normalt sett mindre ingripande tvångsmedel skulle komma till användning (till exempel inom ramen för en åklagares allmänna befogenheter eller i form av ett editionsföreläggande).
37. Förslaget till ett europeiskt bevisupptagningsbeslut medför således att den utfärdande staten kan inskränka sig till att endast ange vad det är som skall uppnås (till exempel upptagande av viss bevisning). Även om det enligt det europeiska bevisupptagningsbeslutet krävs att bevisning skall upptas, överlämnas det till den verkställande staten, att, mot bakgrund av de uppgifter som har tillhandahållits av den utfärdande staten, fastställa det lämpligaste sättet att uppta bevisningen i enlighet med sin inhemska processuella lagstiftning.

1.8. Att ersätta ömsesidig hjälp med ömsesidigt erkännande

38. Trots fördelarna med det föreslagna europeiska bevisupptagningsbeslutet kvarstår det faktum att rättstillämparna måste förlita sig på en rad instrument för att kunna uppta bevisning från andra medlemsstater. Faktum är att det föreslagna europeiska bevisupptagningsbeslutet riskerar att skapa den ofördelaktiga situationen att rättstillämparna tvingas använda olika typer av instrument för olika aspekter av samma ärende (till exempel det europeiska bevisupptagningsbeslutet i fråga om föremål och handlingar, men en framställan om ömsesidig hjälp för upptagande av vittnesmål).

¹⁸ EGT L 190, 18.7.2002, s. 1.

39. Det är därför nödvändigt att klargöra att det europeiska bevisupptagningsbeslutet ur kommissionens synvinkel är det första steget mot ett enda instrument för ömsesidigt erkännande vid lämplig tidpunkt skulle ersätta det nuvarande systemet för ömsesidig hjälp. Stegen mot ett enda instrument kunde se ut på följande sätt:
- Det första steget skulle vara det föreslagna europeiska bevisupptagningsbeslutet, som avser upptagande av bevisning som redan finns och som är direkt tillgänglig.
 - Nästa steg skulle vara att införa ömsesidigt erkännande av beslut om upptagande av andra typer av bevisning. Dessa typer kan delas i följande kategorier:
 - För det första: bevisning som inte redan finns men som är direkt tillgänglig. Detta inbegriper bevisupptagning i form av förhör av misstänkta, vittnen eller sakkunniga, samt genom övervakning av telefontrafik och banktransaktioner.
 - För det andra finns det bevisning som, trots att den redan finns, inte är direkt tillgänglig utan ytterligare utredning eller analys. Detta inbegriper upptagande av bevisning från en persons kropp (till exempel DNA-prover). Denna kategori inbegriper även alla situationer där det krävs ytterligare efterforskningar, särskilt genom sammanställning eller analys av befintliga föremål, handlingar eller uppgifter. Ett exempel är att man begär ett sakkunnigutlåtande.
 - I ett sista steg kunde dessa instrument samlas i ett enda konsoliderat instrument som skulle innehålla en allmän del med bestämmelser som är tillämpliga på allt samarbete.
40. Ett sådant samlat och konsoliderat instrument skulle ersätta ömsesidig rättslig hjälp inom EU på samma sätt som den europeiska arresteringsordern kommer att ersätta utlämning. Den nuvarande mosaiken av internationella konventioner och EU-konventioner som reglerar gränsöverskridande bevisupptagning inom EU skulle därmed ersättas av ett samlat EU-regelverk. Att uppnå denna målsättning på en enda gång genom att direkt införa ett samlat instrument skulle emellertid vara alltför komplicerat. Därför begränsar sig detta förslag till ett första steg.

1.9. Minimigarantier

41. I artikel 6 i Fördraget om Europeiska unionen föreskrivs att unionen skall som allmänna principer för gemenskapsrätten respektera de grundläggande rättigheterna, såsom de garanteras i Europakonventionen om de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, och såsom de följer av medlemsstaternas gemensamma konstitutionella traditioner. I december 200 undertecknades och proklamerades högtidligen Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna gemensamt av Europeiska kommissionen, rådet och Europaparlamentet. Stadgan omfattar en hel rad medborgerliga, politiska, ekonomiska och sociala rättigheter som tillkommer EU-medborgarna, genom att förena de konstitutionella traditioner och internationella förpliktelser som är gemensamma för medlemsstaterna. Stadgan är en bekräftelse på att respekten för de grundläggande rättigheterna kommer att vara grunden för all EU-lagstiftning.

42. EG-domstolen har erkänt vikten av ömsesidigt förtroende, som är själva grunden för tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande, genom att konstatera att förbudet mot lagföring flera gånger för samma brott (*ne bis in idem*), som kommer till uttryck i artikel 54 i 1990 års Schengenkonvention, förutsätter att ”det råder ett ömsesidigt förtroende mellan medlemsstaterna vad gäller deras respektive straffrättsliga system och att var och en av dem godtar att den gällande straffrätten i övriga medlemsstater tillämpas, även om en tillämpning av den egna nationella rätten skulle leda till ett annat resultat.”¹⁹ Principen om *ne bis in idem* är en rättssäkerhetsgaranti, och artikel 54 innehåller inte något villkor om att medlemsstaternas straffrättsliga lagstiftning skall vara tillnärmad för att principen skall kunna tillämpas. När det emellertid gäller det rättsliga samarbetet som, i synnerhet när straffprocessuella tvångsmedel kan komma i fråga, är ett annat område, anser kommissionen att ömsesidigt förtroende bör främjas genom särskilda insatser på EU-nivå, så att man den vägen kan uppnå en gemensam miniminivå för rättssäkerhetsgarantier.
43. I sitt meddelande av den 26 juni 2000 till rådet och Europaparlamentet om ömsesidigt erkännande av slutgiltiga avgöranden i brottmål²⁰ konstaterade kommissionen: *”Det måste därför garanteras att behandlingen av misstänkta och rätten till försvar inte försämras av att principerna [ömsesidigt erkännande] tillämpas, utan att förfarandet till och med bidrar till ökad rättssäkerhet”*.
44. Denna uppfattning bekräftas i det åtgärdsprogram för genomförande av principen om ömsesidigt erkännande av domar i brottmål²¹, som rådet och kommissionen har antagit. Där anges att det ömsesidiga erkännandet hänger nära samman med förekomsten av och innehållet i vissa parametrar som är avgörande för dess effektivitet. En av dessa parametrar är *”[f]astställande av nödvändiga gemensamma miniminormer för att underlätta tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande”*.
45. I februari 2003 antog kommissionen en grönbok om rättssäkerhetsgarantier för misstänkta och tilltalade i brottmål i Europeiska unionen²². I grönboken betonas att alla EU-medlemsstater har undertecknat det fördrag där dessa principer i första hand fastställs, nämligen Europakonventionen om de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna. Det gäller även samtliga anslutningsländer och kandidatländer, så en mekanism för att uppnå ömsesidigt förtroende är redan på plats. Som framgår av grönboken riskerar dock skillnader i praxis att skapa hinder för det ömsesidiga förtroende som utgör basen och förutsättningen för ömsesidigt erkännande, vilket motiverar att EU vidtar åtgärder enligt artikel 31 i EU-fördraget i syfte att införa en miniminivå av rättssäkerhetsgarantier.
46. Grönboken tar inte upp frågan om rättssäkerhetsgarantier vid bevisupptagning som sker med hjälp av sådana straffprocessuella tvångsmedel som omfattas av detta rambeslut. I enlighet med den allmänna strategi som beskrivs i grönboken, innehåller detta förslag särskilda rättssäkerhetsgarantier för utfärdande och verkställande stater. Syftet är att göra vissa av de rättssäkerhetsgarantier som aktualiseras vid

¹⁹ Dom av den 11 februari 2003 i förenade målen C-187/01 och C-385/01, *Gözütok och Brügge*, punkt 33.
²⁰ KOM(2000) 495 slutlig, 26.7.2000.

²¹ EGT C 12, 15.1.2001, s. 10.

²² KOM(2003) 75 slutlig, 19.2.2003.

bevisupptagning på EU-nivå mer effektiva och konsekventa och samtidigt synliggöra dessa på ett bättre sätt.

47. I den utfärdande staten begränsar sig behörigheten att utfärda bevisupptagningsbeslut till domstolar, undersökningsdomare och åklagare. Det finns också ett behov av att garantera överensstämmelse med den utfärdande statens straffprocessrättsliga lagstiftning vid hanteringen av bevisning som upptagits i en annan medlemsstat. Därför måste den rättsliga myndighet som utfärdar det europeiska bevisupptagningsbeslutet försäkra sig om att den under liknade omständigheter skulle kunna inhämta föremålen, handlingarna eller uppgifterna om dessa fanns på den egna medlemsstatens territorium. Detta hindrar att det europeiska bevisupptagningsbeslutet används för att kringgå nationella rättssäkerhetsgarantier som gäller vid bevisupptagning. Som exempel skulle detta utesluta att det europeiska bevisupptagningsbeslutet används för att inhämta föremål, handlingar eller uppgifter som vore omöjliga att inhämta i den utfärdande staten på grund av att de omfattas av skydd på rättsliga, medicinska eller journalistiska grunder.
48. I den verkställande staten finns det ett behov av att skydda den grundläggande rätten att inte röja sig själv, och av ytterligare garantier avseende husrannsakan och beslag. När straffprocessuella tvångsmedel används för att uppta bevisning är det mycket viktigt att det finns fungerande rättsmedel i både den utfärdande och den verkställande staten. Ytterligare rättssäkerhetsgarantier finns i grunderna för att vägra verkställa ett europeiskt bevisupptagningsbeslut.

1.10. Inhämtande av uppgifter ur kriminalregister

49. I sitt meddelande om ömsesidigt erkännande²³ identifierade kommissionen behovet av att ta hänsyn till beslut som fattas i andra medlemsstater. Som ett första steg föreslog kommissionen att ett *"europeiskt flerspråkigt formulär utarbetas för begäran om upplysningar om anteckningar i kriminalregister. Formuläret skulle kunna användas av myndighetspersoner i en medlemsstat för att begära upplysningar hos behörig (förhoppningsvis central) myndighet i en annan medlemsstat i syfte att ta reda på om en person har ett brottsligt förflutet där."*
50. Detta kom sedermera till uttryck i åtgärd 3 i åtgärdsprogrammet för genomförande av principen om ömsesidigt erkännande av domar i brottmål²⁴:
- "Åtgärd 3: För att underlätta den ömsesidiga informationen bör ett enhetligt utformat formulär skapas för framställningar om utdrag ur brottsregister, översatt till unionens olika språk".*
51. 1959 års konvention²⁵ tillhandahåller den grundläggande ramen för utbyte av uppgifter ur straffregister mellan rättsliga myndigheter. Bestämmelserna omfattar två typer av utbyte: upplysningar som skall tillhandahållas på begäran (artikel 13) och automatisk underrättelse om straffdomar mot medborgare i någon av de övriga avtalsslutande staterna (artikel 22). Genom artikel 4 i 1978 års tilläggsprotokoll²⁶ till 1959 års konvention lades en andra punkt till artikel 22. I denna andra punkt

²³ KOM(2000) 495 slutlig, 26.7.2000.

²⁴ EGT C 12, 15.1.2001, s. 10.

²⁵ Europarådet, European Treaty Series nr 30.

²⁶ Europarådet, European Treaty Series nr 99.

föreskrivs att information skall översändas på begäran, utöver sådan automatisk underrättelse som föreskrivs i artikel 22.

52. I artikel 13.1 i 1959 års konvention föreskrivs att "[d]en anmodade parten skall, i samma utsträckning som dess egna judiciella myndigheter kunna erhålla dylika upplysningar i liknande fall, översända utdrag ur straffregistret och uppgifter ur detsamma, vilka av en avtalsslutande parts judiciella myndigheter begäras för ett brottmål". Med "straffregister" avses register över brottmålsdomar.
53. Efter att ha övervägt möjligheterna att komma med ett särskilt initiativ om utformning av ett standardformulär för framställningar om uppgifter ur kriminalregister, har kommissionen beslutat att det vore lämpligt att kombinera standardformuläret för framställningar om uppgifter ur kriminalregister med detta rambesluts standardformulär för inhämtande av föremål, handlingar och andra uppgifter. Därför föreslås att det här rambeslutet skall användas för att genomföra åtgärd 3 i åtgärdsprogrammet för genomförande av principen om ömsesidigt erkännande av domar i brottmål.
54. Detta innebär att de nuvarande bestämmelserna om ömsesidig hjälp när det gäller uppgifter ur kriminalregister kommer att ersättas av ett system som ålägger den verkställande staten en skyldighet att tillhandahålla sådana uppgifter. Förfarandet för att inhämta sådana uppgifter kommer att vara detsamma som för inhämtande av mer allmän skriftlig bevisning i enlighet med det europeiska bevisupptagningsbeslutet. I detta förslag föreskrivs således att kriminalregister i en medlemsstat skall vara tillgängliga för en rättslig myndighet i en annan medlemsstat med avseende på varje person som är av intresse för de rättsliga förfarandena och när som helst under dessa förfaranden (före och under rättegång samt i samband med verkställighet av domen).
55. Det föreslås att medlemsstaterna skall vara skyldiga att inrätta en "central kriminalregistermyndighet" som ansvarar för att handlägga europeiska bevisupptagningsbeslut avseende uppgifter ur kriminalregister. I sådana fall där uppgifter ur brottsregistret är den enda information som efterfrågas, skulle den utfärdande myndigheten översända det formulär som finns med som bilaga i detta beslut direkt till den centrala kriminalregistermyndigheten. I situationer där den utfärdande myndigheten efterfrågar en rad olika typer av föremål, handlingar och uppgifter, inklusive uppgifter ur brottsregistret, kan det vara lämpligare att en rättslig myndighet i den verkställande staten samordnar insamlingen av dessa uppgifter och således själv åtar sig att inhämta registeruppgifterna från den centrala myndigheten. Det är således viktigt med flexibilitet, så att de utfärdande och verkställande myndigheterna kan fastställa vilket samarbetssätt som fungerar bäst i dessa situationer.

1.11. Ömsesidigt godtagande av bevisning

56. Vid sitt möte i Tammerfors 1999 kom Europeiska rådet fram till att "bevismaterial som lagligen samlats in av en medlemsstats myndigheter bör godtas som bevis inför domstol i en annan medlemsstat, med beaktande av de normer som är tillämpliga där".

57. Kommissionens grönbok om inrättande av en europeisk åklagare²⁷ tog upp frågan om ömsesidigt godtagande av bevisning. Slutsatsen i grönboken var att *”en förutsättning för att ömsesidigt godta bevisning är att denna lagligen insamlats i den medlemsstat där den befinner sig. [...] Den lagstiftning som skall följas för att bevisningen skall kunna godtas är först och främst lagstiftningen i det land där bevisningen befinner sig”*. En rad kommentarer lämnades som svar på grönbokens fråga om ömsesidigt godtagande av bevisning²⁸. Denna fråga diskuterades även vid den offentliga utfrågningen om den europeiska åklagaren den 16–17 september 2002 och vid efterföljande seminarier.
58. Detta förslag till rambeslut tar inte direkt upp frågan om ömsesidigt godtagande av bevisning. Anledningen är att samråd med sakkunniga har lett till insikt om att det behövs ytterligare förberedelser. Förslaget är emellertid ändå avsett att underlätta godtagande av bevisning som insamlats från en annan medlemsstats territorium.
59. För det första bör godtagande av bevisning underlättas genom att det införs vissa rättssäkerhetsgarantier till skydd för grundläggande rättigheter.
60. För det andra bör godkännande underlättas genom att man behåller men förtydligar lösningen i artikel 4 i 2000 års EU-konvention om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål²⁹. Bestämmelsen innefattar en ny princip om att den anmodade staten i möjligaste mån skall tillhandahålla rättslig hjälp med iakttagande av de formaliteter och förfaranden som uttryckligen anges av den ansökande medlemsstaten. Den anmodade staten får vägra att tillmötesgå en framställning endast om formaliteterna och förfarandena strider mot dess grundläggande rättsprinciper eller om det i konventionen föreskrivs att verkställigheten av framställningen omfattas av lagen i den anmodade staten. Detta överensstämmer också med lösningen i rådets förordning om bevisupptagning i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur³⁰. I fråga om fyra särskilda formaliteter (artikel 13 a–d) som kan krävas av den utfärdande myndigheten går detta rambeslut längre än EU-konventionen från 2000 genom att det avskaffar möjligheten att vägra att uppfylla de aktuella formaliteterna.
61. För det tredje föreslås i enlighet med vad som beskrivits ovan att europeiska bevisupptagningsbeslut bör utfärdas endast när den utfärdande myndigheten har försäkrat sig om att det under liknande omständigheter skulle vara möjligt att inhämta föremålen, handlingarna eller uppgifterna om dessa fanns på den egna medlemsstats territorium. Detta skulle också underlätta möjligheterna att sedermera godta föremålen, handlingarna eller uppgifterna som bevis vid rättegång i den utfärdande staten.
62. För det fjärde gäller en skyldighet att omedelbart underrätta den utfärdande myndigheten om den verkställande myndigheten skulle anse att beslutet verkställdes på ett sätt som strider mot landets inhemska lagstiftning. Detta bör leda till ytterligare

²⁷ KOM(2001) 715 slutlig, 11.12.2001.

²⁸ Uppföljningsrapport om grönboken om straffrättsligt skydd av Europeiska gemenskapens ekonomiska intressen och inrättande av en Europeisk åklagare, KOM(2003) 128 slutlig, 19.3.2003, s. 18.

²⁹ Konvention av den 29 maj 2000 om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater, EGT C 197, 12.7.2000, s. 1.

³⁰ Rådets förordning (EG) nr 1206/2001 av den 28 maj 2001 om samarbete mellan medlemsstaternas domstolar i fråga om bevisupptagning i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur, EGT L 174, 27.6.2001, s. 1.

säkerhet om att bevisning upptagits på lagligt sätt, vilket i sin tur bör öka möjligheterna att bevisningen godtas av domstolarna i den utfärdande staten.

1.12. Behörighetsfrågor i samband med datorbehandlade uppgifter

63. Det europeiska bevisupptagningsbeslutet kommer att kunna användas för handlingar och uppgifter i elektronisk form. Det är i själva verket rimligt att anta att en stor del av de fall där bevisupptagningsbeslutet används kommer att gälla datorbehandlade uppgifter.
64. I princip borde det inte vara någon skillnad mellan en handling som lagras elektroniskt och en handling som förvaras i fysisk form. I fråga om behörighet finns det dock en sådan skillnad. Som exempel förvarar vissa multinationella företag uppgifter om sina kunder i en medlemsstat på en server placerad i en annan medlemsstat. Den utfärdande staten väljer sannolikt att sända det europeiska bevisupptagningsbeslutet till den medlemsstat där kunden finns snarare än till den medlemsstat där servern finns. I sådana fall är det viktigt att rättsläget är klart så att det inte råder några tvivel om att bevisningen kan upptas utan att det krävs ett medgivande från den medlemsstat där servern är placerad. Detta kommer att göra gränsöverskridande undersökningar mer effektiva och skapa större klarhet om rättsläget för de berörda företagen.
65. Dessa frågor har diskuterats (och i viss utsträckning också fått sin lösning) inom ramen för 2001 års Europakonvention om databrottslighet³¹. I konventionens artikel 18 föreskrivs att en person kan beordras att överlämna vissa specificerade datoruppgifter som han eller hon innehar eller kontrollerar, och att beordra en tjänsteleverantör som levererar tjänster inom en av de avtalsslutande staternas territorium att överlämna uppgifter som tjänsteleverantören innehar eller kontrollerar om personer som abonnerar på de aktuella tjänsterna. I den förklarande rapporten till konventionen anges att denna bestämmelse är avsedd att omfatta situationer där de uppgifter som skall framtas inte innehas fysiskt av personen i fråga, men där denne ändå fritt kan kontrollera framtagningen av uppgifter från den stat där han eller hon befinner sig.
66. Detta rambeslut är avsett att nå längre än 2001 års konvention om databrottslighet genom att lösa några av de behörighetsproblem som uppstår med avseende på insamling av datorbehandlade uppgifter från servrar som finns inom Europeiska unionen. Rambeslutet klargör att det är lagligt för den verkställande staten att samla in datorbehandlade uppgifter som är lagligt åtkomliga från dess eget territorium och som är kopplade till tjänster som levereras till dess territorium, även om uppgifterna lagras inom en annan medlemsstats territorium. Rambeslutet påverkar inte andra behörighetsfrågor som rör databehandlade uppgifter, särskilt inte när det finns en anknytning till tredje land.

³¹ Europarådet, European Treaty Series nr 185.

2. RÄTTSLIG GRUND

67. Den rättsliga grunden för detta förslag är artikel 31 i Fördraget om Europeiska unionen, i dess ändrade lydelse enligt Nicefördraget, som tar upp gemensamma insatser rörande straffrättsligt samarbete. Artikel 31 avser ”underlättande och påskyndande av samarbete mellan behöriga ministerier och rättsliga eller likvärdiga myndigheter i medlemsstaterna när det gäller rättsliga förfaranden och verkställighet av beslut” (artikel 31.1 a). Ett annat syfte är ”säkerställande av förenlighet mellan tillämpliga regler i medlemsstaterna, när detta är nödvändigt för att förbättra samarbetet” (artikel 31.1 c), särskilt genom att föreskriva viss tillnärmning av processrättsliga miniminormer i medlemsstaterna för att stärka det ömsesidiga förtroendet. Rambeslutet skall också stimulera till samarbete genom Eurojust och det europeiska rättsliga nätverket i enlighet med artikel 31.2 i EU-fördraget.

68. Kommissionen anser att detta förslag är en utveckling av Schengenregelverket³². Det bygger på artikel 51 i Schengenkonventionen³³ genom att stärka samarbetet i fråga om husrannsakan och beslag. Det innehåller också bestämmelser som bygger på artiklarna 3, 6 och 23 i 2000 års EU-konvention om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål³⁴, vilka rådet har beslutat utgör utvecklingar av Schengenregelverket.

3. FINANSIERING

69. Genomförandet av det föreslagna rambeslutet kommer inte att medföra några ytterligare operativa utgifter för medlemsstaternas budgetar eller Europeiska gemenskapernas budget.

4. KOMMENTARER TILL DE ENSKILDA ARTIKLARNA

Avdelning I – Ett europeiskt bevisupptagningsbeslut

Artikel 1 – Definition av det europeiska bevisupptagningsbeslutet samt skyldigheten att verkställa sådana beslut

70. Denna artikel bygger på samma lösning som artikel 1 i rambeslutet om en europeisk arresteringsorder³⁵. I artikel 1 i det här rambeslutet konstateras att det europeiska bevisupptagningsbeslutet är ett rättsligt beslut som utfärdas av en medlemsstat i syfte att inhämta föremål, handlingar och uppgifter från en annan medlemsstat för användning i sådana förfaranden som anges i artikel 4. Bestämmelsen innefattar en

³² Med följderna att det är nödvändigt att associera Island och Norge: Avtal mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket, EGT L 176, 10.7.1999, s. 36; Rådets beslut av den 17 maj 1999 om vissa tillämpningsföreskrifter för det avtal som har ingåtts mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa båda staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket, EGT L 176, 10.7.1999, s. 31.

³³ Konvention av den 19 juni 1990 om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna, EGT L 239, 22.9.2000, s. 19.

³⁴ Konvention av den 29 maj 2000 om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater, EGT C 197, 12.7.2000, s. 1.

³⁵ EGT L 190, 18.7.2002, s. 1.

skyldighet för medlemsstaterna att verkställa det europeiska bevisupptagningsbeslutet på grundval av principen om ömsesidigt erkännande.

Artikel 2 – Definitioner

71. I denna artikel fastställs definitionerna av utfärdande stat, verkställande stat, utfärdande myndighet och verkställande myndighet. Det bör observeras att den utfärdande myndigheten skall vara en domstol, undersökningsdomare eller åklagarmyndighet. Andra myndigheter (inklusive polis, tull och förvaltningsmyndigheter) får inte utfärda europeiska bevisupptagningsbeslut. Dessa myndigheter måste vända sig till en domstol, undersökningsdomare eller åklagarmyndighet för att få ett europeisk bevisupptagningsbeslut utfärdat.
72. Till hjälp för tolkningen av avdelning IV om behörighet att inhämta uppgifter via elektroniska kommunikationsnät, innehåller denna artikel definitioner av "informationssystem" och "datorbehandlade uppgifter" som hämtats från förslaget till rambeslut om angrepp mot informationssystem³⁶. Den innehåller dessutom en definition av "elektroniska kommunikationsnät" som överensstämmer med den som används 2002 års EG-direktiv om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster³⁷.
73. I denna artikel definieras slutligen "brott" som en brottslig handling eller en handling som är straffbar enligt den utfärdande statens inhemska lagstiftning på grund av att den utgör en lagöverträdelse, förutsatt att beslutet kan leda till förfaranden inför en domstol med behörighet i bland annat brottmål. Detta innebär att sådana överträdelser som omfattas av systemet med dubbel straffbarhet i artikel 51 i 1990 års Schengenkonvention³⁸ även omfattas av systemet för dubbel straffbarhet i detta förslag (artiklarna 16 och 24).

Artikel 3 – Typer av föremål, handlingar och uppgifter som omfattas

74. I denna artikel definieras de typer av föremål, handlingar och uppgifter för vilka ett europeiskt bevisupptagningsbeslut kan utfärdas. Bestämmelsen omfattar alla föremål, handlingar och uppgifter som kan användas i sådana förfaranden som anges i artikel 4. Bestämmelsen bygger på den definition av bevisning som används i rambeslutet om frysning.
75. Det är dock inte tillåtet att använda det europeiska bevisupptagningsbeslutet för att vidta följande åtgärder:
- (a) Bevisupptagning i form av förhör, utlåtanden etc. (inklusive telefon- och videokonferenser), oavsett om föremålet för åtgärden är en misstänkt, ett vittne, en sakkunnig eller någon annan part.

³⁶ Samförstånd – inklusive beträffande definitionerna - kring detta utkast till rambeslut nåddes vid rådets (rättsliga och inrikes frågor) möte den 27 – 28 februari 2003.

³⁷ Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/21/EG av den 7 mars 2002 om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (ramdirektiv), EGT L 108, 24.4.2002, s. 33.

³⁸ Konvention av den 19 juni 1990 om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna, EGT L 239, 22.9.2000, s. 19.

- (b) Upptagande av bevisning från en persons kropp, särskilt i form av DNA-prover (från den berörda personens hår, mun eller blod).
 - (c) Bevisupptagning i realtid, till exempel genom avlyssning av kommunikation, dold övervakning eller övervakning av bankkonton.
 - (d) Åtgärder som kräver vidare undersökningar, särskilt sammanställning eller analys av befintliga föremål, handlingar eller uppgifter.
76. Samarbetet när det gäller att samla in dessa typer av bevisning regleras av befintliga överenskommelser om ömsesidig hjälp, särskilt 2000 års EU-konvention om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål³⁹ och dess tilläggsprotokoll från 2001⁴⁰. I sinom tid kommer dessa samarbetsformer att behöva bytas ut mot ett system som baserar sig på principen om ömsesidigt erkännande. Det är emellertid inte syftet med det här rambeslutet.
77. Inte desto mindre medger denna artikel att det europeiska bevisupptagningsbeslutet används för att uppta bevisning som hör till ovan nämnda kategorier, om bevisningen har samlats in innan beslutet utfärdades. Detta skulle inbegripa exempelvis inhämtande av en utsaga som tidigare lämnats av en misstänkt till en utredande myndighet i den verkställande staten i samband med en utredning som tidigare genomförts av den staten. Det skulle även täcka registrerade uppgifter om avlyssnade meddelanden och om övervakning och kontroll av bankkonton.

Artikel 4 – Typer av förfaranden för vilka ett europeiskt bevisupptagningsbeslut får utfärdas

78. I denna artikel fastställs vid vilken typ av förfaranden ett europeiskt bevisupptagningsbeslut får utfärdas. Bevisupptagningsbeslut kan användas i samband med brottmål, men också vid administrativa förfaranden där det finns en möjlighet att överklaga till en domstol med behörighet i brottmål. Besluten kan också användas i samband med förfaranden rörande brott eller överträdelser för vilka en juridisk person kan ställas till ansvar i den utfärdande staten.
79. Genom denna lösning får förslaget samma räckvidd som befintliga instrument om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål i Europeiska unionen, särskilt 2000 års EU-konvention⁴¹.

Artikel 5 – Det europeiska bevisupptagningsbeslutets innehåll och form

80. Denna artikel säkerställer att europeiska bevisupptagningsbeslut kommer att utfärdas i enlighet med standardformulär A i bilagan till rambeslutet. Formuläret skall undertecknas och dess innehåll bestyrkas av den utfärdande myndigheten (det vill säga en domstol, undersökningsdomare eller åklagarmyndighet).

³⁹ Konvention av den 29 maj 2000 om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater, EGT C 197, 12.7.2000, s. 1.

⁴⁰ Rådets akt av den 16 oktober 2001 om att i enlighet med artikel 34 i Fördraget om Europeiska unionen upprätta protokollet till konventionen om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater, EGT C 326, 21.11.2001, s. 1.

⁴¹ Konvention av den 29 maj 2000 om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater, EGT C 197, 12.7.2000, s. 1.

81. Det europeiska bevisupptagningsbeslutet skall av den utfärdande staten översättas till ett officiellt språk i den verkställande staten. Den verkställande staten kan välja att även godta översättningar till andra officiella EU-språk genom att lämna en förklaring till rådets generalsekretariat. Detta är samma lösning som har valts för andra instrument om ömsesidigt erkännande, inklusive den europeiska arresteringsordern.

Avdelning II – Förfaranden och rättssäkerhetsgarantier som skall iakttas av den utfärdande staten

Artikel 6 – Villkor för utfärdande av det europeiska bevisupptagningsbeslutet

82. I denna artikel föreskrivs vissa viktiga minimigarantier till skydd för de grundläggande rättigheterna.
83. Bestämmelsen säkrar att det europeiska bevisupptagningsbeslutet utfärdas endast om den utfärdande myndigheten har kunnat försäkra sig om att följande villkor är uppfyllda:
- (a) De begärda föremålen, handlingarna eller uppgifterna är nödvändiga och proportionerliga i förhållande till syftet med de förfaranden för vilka beslutet utfärdas. Tanken med detta är att undvika onödiga intrång i privatlivet och situationer där exempelvis en oproportionerligt stor mängd handlingar begärs till en utredning av ett relativt ringa brott. I formulär A i bilagan anges att den utfärdande myndigheten skall bifoga en beskrivning av det eller de brott som är under utredning, de relevanta skälen för utfärdandet av beslutet och en sammanfattning av de sakförhållanden som kommit till myndighetens kännedom.
 - (b) Det skulle vara möjligt att inhämta föremålen, handlingarna eller uppgifterna enligt lagen i den utfärdande staten under liknande omständigheter, om dessa fanns tillgängliga på den utfärdande statens territorium. Detta förhindrar att det europeiska bevisupptagningsbeslutet används för att kringgå skydd i den utfärdande statens interna lagstiftning för vissa typer av föremål, handlingar och uppgifter, till exempel rättsligt skyddat material. Därför innehåller formulär A ett särskilt avsnitt om huruvida föremålen, handlingarna eller uppgifterna torde omfattas av privilegier eller immunitet. Denna punkt innebär dock inte att samma processuella tvångsmedel måste stå till förfogande för både den utfärdande och den verkställande staten. I den utfärdande staten kan det behövas ett särskilt beslut för att genomföra en husrannsakan hos tredje man i syfte att beslagta bevismaterial, medan den verkställande staten kan ha ett mindre ingripande förfarande varigenom den kan ålägga tredje man att förete bevismaterial utan att det behövs en husrannsakan.
 - (c) Föremålen, handlingarna och uppgifterna torde komma att godtas i den rättegång som bevisningen är avsedd att användas i. Detta hindrar att det europeiska bevisupptagningsbeslutet används för att kringgå skydd i den utfärdande statens interna lagstiftning om godtagande av bevisning, särskilt om ytterligare åtgärder vidtas i framtiden rörande ömsesidigt godtagande av bevisning som upptagits med stöd av det europeiska bevisupptagningsbeslutet.

84. Det framgår också av formulär A i bilagan att den utfärdande myndigheten, om sådana uppgifter är kända, skall ange vilken eller vilka fysiska eller juridiska personer som framställningen om inhämtning av föremål, handlingar eller uppgifter gäller samt vem som antas inneha dessa föremål, handlingar eller uppgifter.

Artikel 7 – Översändande av det europeiska bevisupptagningsbeslutet

85. I denna artikel föreskrivs att det europeiska bevisupptagningsbeslutet skall överföras direkt mellan behöriga rättsliga myndigheter. Denna princip infördes genom artikel 6 i 2000 års EU-konvention om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål⁴².
86. För de fall där det inte är känt vilken myndighet som är behörig verkställande myndighet ges en möjlighet att använda det europeiska rättsliga nätverket. Om den myndighet som mottar beslutet om bevisupptagning inte är behörig att erkänna och verkställa det, skall den översända beslutet till behörig rättslig myndighet för verkställighet och underrätta den utfärdande myndigheten.

Artikel 8 – Central kriminalregistermyndighet

87. Genom denna artikel åläggs varje medlemsstat att inrätta en central myndighet som kan tillhandahålla en kopia av varje officiell uppgift i den medlemsstaten om en fällande dom i brottmål, och de eventuella åtgärder som har följt på denna dom, för en fysisk eller juridisk person. Syftet är att se till att ett europeiskt bevisupptagningsbeslut som endast syftar till att erhålla en kopia av uppgifter ur kriminalregistret kan sändas direkt till en myndighet som kontrollerar, eller åtminstone har tillgång till, de officiella kriminalregistren.

Artikel 9 – Beslut om upptagande av ytterligare bevisning

88. Denna artikel tar fasta på behovet av att hantera situationer där flera framställningar om föremål, handlingar eller uppgifter görs med avseende på samma utredning. En liknande bestämmelse finns i artikel 6 i 2001 års protokoll⁴³ 2000 års EU-konvention om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål.
89. För att undvika dubbelarbete kan den utfärdande myndigheten använda formulär B i bilagan för att inhämta föremål, handlingar eller uppgifter för att komplettera ett tidigare europeiskt bevisupptagningsbeslut som utfärdats för samma rättsliga förfaranden. Det behöver inte utfärdas något nytt europeiskt bevisupptagningsbeslut, förutsatt att innehållet i det ursprungliga beslutet om bevisupptagning (särskilt beträffande vilka sakförhållanden som är kända för den utfärdande myndigheten och från vem föremålen, handlingarna eller uppgifterna skall hämtas) fortfarande är riktig.
90. Den verkställande staten skall följa varje sådant beslut om upptagande av ytterligare bevisning i samma utsträckning som det ursprungliga europeiska bevisupptagningsbeslutet.

⁴² Konvention av den 29 maj 2000 om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater, EGT C 197, 12.7.2000, s. 1.

⁴³ Rådets akt av den 16 oktober 2001 om att i enlighet med artikel 34 i Fördraget om Europeiska unionen upprätta protokollet till konventionen om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater, EGT C 326, 21.11.2001, s. 1.

91. Om den behöriga utfärdande myndigheten deltar i verkställigheten av det europeiska bevisupptagningsbeslutet i den verkställande staten, kan den rikta en framställning om ytterligare bevisning direkt till den verkställande myndigheten i samband med sin närvaro i den staten.

Artikel 10 – Villkor för användning av personuppgifter

92. Denna artikel bygger på artikel 23 i 2000 års EU-konvention om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål⁴⁴. Den tillhandahåller ett komplement till det skydd som ges genom 1981 års Europarådskonvention om skydd för enskilda vid automatisk databehandling av personuppgifter⁴⁵. I 1981 års konvention, som har ratificerats av samtliga medlemsstater, föreskrivs att personuppgifter som undergår automatisk databehandling endast får lagras för särskilt angivna och lagliga ändamål såvida inte avvikelser är nödvändiga i ett demokratiskt samhälle för att skydda statens säkerhet, den allmänna säkerheten, statens penningintressen eller brottsbekämpning. EG:s dataskyddsdirektiv (1995)⁴⁶ omfattar inte straffrättsligt samarbete.
93. Begränsningen av för vilka ändamål personuppgifter får användas överensstämmer med lösningen i artikel 23.1 i 2000 års EU-konvention om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål.
94. Om omständigheterna i det enskilda fallet så kräver kan den verkställande staten också ålägga den medlemsstat till vilken uppgifter har översänts att lämna information om hur uppgifterna har använts. Detta krav på att meddela hur uppgifterna har använts överensstämmer med artikel 23.3 i 2000 års EU-konvention.
95. Genom punkt 4, som överensstämmer med artikel 23.6 i 2000 års EU-konvention om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål, undantas personuppgifter som erhållits av en medlemsstat i enlighet med detta rambeslut, och som härrör från den medlemsstaten, från tillämpningsområdet för artikel 10.

Avdelning III – Förfaranden och rättssäkerhetsgarantier som skall iakttagas av den verkställande staten

Artikel 11 – Erkännande och verkställighet

96. Enligt denna artikel skall de behöriga myndigheterna i den verkställande staten erkänna ett europeiskt bevisupptagningsbeslut utan vidare formaliteter och vidta de åtgärder som krävs för att verkställa beslutet. Verkställigheten av beslutet om bevisupptagning bör ske på samma sätt som om föremålen, handlingarna eller uppgifterna skulle inhämtas av en myndighet i den verkställande staten.

Artikel 12 – Rättssäkerhetsgarantier i samband med verkställigheten

97. Denna artikel garanterar att det europeiska bevisupptagningsbeslutet verkställs i enlighet med följande minimivillkor:

⁴⁴ Konvention av den 29 maj 2000 om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater, EGT C 197, 12.7.2000, s. 1.

⁴⁵ Europarådet, European Treaty Series nr 108.

⁴⁶ Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter, EGT L 281, 25.11.95, s. 31.

- (a) Metoder som är så lite ingripande som möjligt bör användas vid inhämtandet av föremålen, handlingarna eller uppgifterna.
 - (b) En fysisk person bör inte vara ålagd att överlämna föremål, handlingar eller uppgifter som kan leda till att denne röjer sig själv.
 - (c) Den utfärdande myndigheten bör omedelbart underrättas om den verkställande myndigheten upptäcker att bevisupptagningsbeslutet har verkställts på ett sätt som strider mot lagen i den verkställande staten.
98. Följande kompletterande rättssäkerhetsgarantier föreskrivs med avseende på husrannsakan och beslag:
- (a) En husrannsakan bör inte inledas nattetid, om det inte är absolut nödvändigt på grund av omständigheterna i det enskilda ärendet.
 - (b) En person vars utrymmen har varit föremål för husrannsakan bör ha rätt att meddelas skriftligen om att husrannsakan har ägt rum. I meddelandet bör åtminstone anges skälen för husrannsakan, vilka föremål, handlingar eller uppgifter som har beslagtagits samt vilka rättsmedel som står till förfogande.
 - (c) Om den person vars utrymmen är föremål för husrannsakan inte finns på plats, bör meddelandet om att husrannsakan har ägt rum göras åtkomligt för personen i fråga genom att det lämnas på den aktuella egendomen eller görs tillgängligt på annat lämpligt sätt.

Artikel 13 – Formaliteter som skall iakttas av den verkställande staten

99. Genom denna artikel kan den utfärdande myndigheten kräva att den verkställande myndigheten iakttar vissa formaliteter vid verkställigheten av bevisupptagningsbeslutet. Följande fyra specifika formaliteter nämns:
- (a) Om det enligt den utfärdande myndighetens uppfattning finns en betydande risk för att de eftersökta föremålen, handlingarna eller uppgifterna ändras, flyttas eller förstörs, kan den utfärdande myndigheten anmoda den verkställande myndigheten att använda tvångsmedel för att verkställa bevisupptagningsbeslutet. Bestämmelsen är avsedd att garantera att den verkställande myndigheten inhämtar föremålen, handlingarna och uppgifterna på ett sätt som garanterar att de inte ändras eller förstörs, till exempel genom att undvika att alls förlita sig på att den som har föremålen, handlingarna eller uppgifterna i sin besittning samarbetar frivilligt. Alla sådana krav måste motiveras i formulär A i bilagan.
 - (b) Det faktum att en utredning pågår, och föremålet för denna utredning, skall vara konfidentiella uppgifter, såvida de inte är nödvändiga för verkställigheten av det europeiska bevisupptagningsbeslutet. Liknande skyldigheter avseende sekretess finns i artikel 4 i 2001 års protokoll⁴⁷ till 2000 års EU-konvention om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål, där det är fråga om övervakning av och

⁴⁷ Rådets akt av den 16 oktober 2001 om att i enlighet med artikel 34 i Fördraget om Europeiska unionen upprätta protokollet till konventionen om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater, EGT C 326, 21.11.2001, s. 1.

information om banktransaktioner, och i artikel 33 i 1990 års Europakonvention om penningtvätt, efterforskning, beslag och förverkande av vinning av brott⁴⁸.

- (c) Den verkställande staten bör tillåta en behörig myndighet från den utfärdande staten, eller en berörd part som har utsetts av den utfärdande myndigheten, att närvara vid verkställigheten av bevisupptagningsbeslutet. Detta baserar sig på artikel 4 i 1959 års konvention om inbördes rättshjälp i brottmål⁴⁹. Till skillnad från i 1959 års konvention föreslås det emellertid här att den verkställande staten inte skall kunna vägra att godta sådana parter närvaro. Vidare skall den verkställande staten ge den närvarande myndigheten från den utfärdande staten samma tillgång som den verkställande myndigheten till alla föremål, handlingar eller uppgifter som inhämtats till följd av verkställigheten av bevisupptagningsbeslutet. Avsikten med detta är att säkra att den utfärdande myndighetens närvaro har något praktiskt värde, i synnerhet mot bakgrund av möjligheten att utfärda en framställning om ytterligare bevisning i enlighet med artikel 9.3.
- (d) Den utfärdande myndigheten skall kunna begära att den verkställande myndigheten för protokoll över vem som har hanterat bevisningen från verkställigheten av bevisupptagningsbeslutet till översändandet av bevisningen till den utfärdande staten. Detta torde bidra till att upprätthålla ”beviskedjans integritet”.

100. Punkt e bygger på samma lösning som artikel 4 i 2000 års EU-konvention om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål⁵⁰. Genom bestämmelsen har den utfärdande myndigheten möjlighet att kräva att den verkställande myndigheten följer vissa andra specificerade formaliteter och förfaranden som den utfärdande myndigheten uttryckligen har angivit, förutsatt att dessa formaliteter och förfaranden inte strider mot den verkställande statens grundläggande rättsprinciper. En utfärdande myndighet som gör en framställning om beslag och översändande av datorbehandlade uppgifter kommer kanske att vilja att man följer vissa formaliteter och förfaranden som garanterar uppgifternas säkerhet och integritet.

Artikel 14 – Upplyningsplikt

101. Denna artikel bygger på artikel 5 i 2001 års protokoll⁵¹ till 2000 års EU-konvention om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål. Den ålägger den verkställande myndigheten att, i samband med verkställigheten av det europeiska bevisupptagningsbeslutet, omedelbart underrätta den utfärdande myndigheten när den anser att det kan bli nödvändigt att utföra undersökningar som inte förutsetts från början.

⁴⁸ Europarådet, European Treaty Series nr 141.

⁴⁹ Europarådet, European Treaty Series nr 30.

⁵⁰ Konvention av den 29 maj 2000 om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater, EGT C 197, 12.7.2000, s. 1.

⁵¹ Rådets akt av den 16 oktober 2001 om att i enlighet med artikel 34 i Fördraget om Europeiska unionen upprätta protokollet till konventionen om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater, EGT C 326, 21.11.2001, s. 1.

Artikel 15 – Grunder för att inte erkänna eller verkställa ett europeiskt bevisupptagningsbeslut

102. I denna artikel behandlas grunder för vägran att erkänna och verkställa ett europeiskt bevisupptagningsbeslut. De enda giltiga grunderna för vägran är de som anges i denna artikel samt, under en övergångsperiod, dubbel straffbarhet enligt artiklarna 16 och 24. Det anges uttryckligen att beslut om att inte erkänna eller verkställa ett europeiskt bevisupptagningsbeslut endast får fattas av domstol, undersökningsdomare eller åklagarmyndighet i den verkställande staten. Därigenom kan man undvika att en polis- eller förvaltningsmyndighet får behörighet att ändra ett beslut av en rättslig myndighet. I fall där en polis- eller förvaltningsmyndighet är ansvarig för verkställigheten av bevisupptagningsbeslutet, måste denna myndighet inte desto mindre vända sig till en domstol, undersökningsdomare eller åklagarmyndighet för att kunna vägra att erkänna och verkställa bevisupptagningsbeslutet.
103. Vad avser förbudet mot lagföring flera gånger för samma brott (*ne bis in idem*), görs åtskillnad mellan fall där det föreligger en *ne bis in idem*-situation i förhållande till en annan medlemsstat, och fall där det finns en risk för brott mot *ne bis in idem*-principen på grund av rättsliga förfaranden i tredje land. Vad gäller tillämpningen av *ne bis in idem*-principen i förhållande till en annan medlemsstat, kommer lösningen att vara beroende av resultaten från diskussionerna om Greklands initiativ inför antagandet av rådets rambeslut om tillämpning av *ne bis in idem*-principen⁵². Under sådana omständigheter bör det vara obligatoriskt att vägra att erkänna och verkställa det europeiska bevisupptagningsbeslutet. Vad gäller tillämpningen av *ne bis in idem*-principen som en följd av rättsliga förfaranden i tredje land, kan den berörda medlemsstaten välja om den vill vägra att erkänna eller verkställa ett bevisupptagningsbeslut på denna grund. Denna åtskillnad överensstämmer med den lösning som valts i rambeslutet om en europeisk arresteringsorder⁵³.
104. Erkännande och verkställighet får också vägras om immunitet eller privilegier enligt lagen i den verkställande staten gör det omöjligt att verkställa det europeiska bevisupptagningsbeslutet. Detta är även den lösning som har valts i rambeslutet om frysning.

Artikel 16 – Dubbel straffbarhet

105. En vägran att verkställa ett europeiskt bevisupptagningsbeslut på grund av att den bakomliggande gärningen inte utgör ett brott enligt den verkställande statens nationella lagstiftning (dubbel straffbarhet) är oförenlig med principen om ömsesidigt erkännande av rättsliga avgöranden. Det bör således inte vara möjligt att vägra verkställighet på sådana grunder. För att underlätta övergången från de befintliga reglerna till den nya ordningen för ömsesidigt erkännande av det europeiska bevisupptagningsbeslutet, föreslås en tvåstegslösning. Denna artikel begränsar villkoren för när verkställighet kan göras beroende av dubbel straffbarhet. I artikel 24 föreskrivs vidare att dubbel straffbarhet, enligt den snävare definitionen i artikel 16, endast får åberopas under en övergångsperiod.

⁵² EGT C 100, 26.4.2003, s. 24.

⁵³ EGT L 190, 18.7.2002, s. 1.

106. Enligt 1959 års konvention⁵⁴ får dubbel straffbarhet uppställas som ett villkor för samarbete vid bevisupptagning endast när det är fråga om husrannsakan och beslag. Denna regel avgränsades ytterligare genom artikel 51 i Schengenkonventionen⁵⁵, som tar upp frågan om administrativa förfaranden i brottmål. Dubbel straffbarhet kan inte uppställas som villkor för verkställighet i fall där föremålen, handlingarna eller uppgifterna redan finns i den verkställande myndighetens besittning.
107. Artikel 16 bygger på den uppfattning som kommit till uttryck i befintliga instrument, nämligen att kravet på dubbel straffbarhet avskaffas utom när den verkställande staten anser det nödvändigt för att kunna utföra beslag eller husrannsakan. Denna artikel går dock längre genom att avskaffa möjligheten att vägra samarbete med hänvisning till kravet på dubbel straffbarhet i situationer
- (a) där det inte är nödvändigt att utföra en husrannsakan i privata utrymmen för att verkställa bevisupptagningsbeslutet, vilket återspeglar en känsligare syn på ingrepp i den privata integriteten, eller
 - (b) där brottet i fråga förekommer i den brottsförteckning som anges i denna artikel.
108. Brottsförteckningen i denna artikel är kopierad från brottsförteckningen i artikel 2 i utkastet till rambeslut om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på bötesstraff. Denna bygger i sin tur på brottsförteckningen i artikel 2 i rambeslutet om en europeisk arresteringsorder⁵⁶, som också har införlivats i artikel 3 i rambeslutet om frysning.
109. I likhet med den lösning som använts i rambeslutet om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på bötesstraff, innehåller förteckningen inga tröskelnivåer vad gäller fängelse eller andra påföljder i den utfärdande staten.
110. I punkt 3 föreskrivs att även om det skulle vara nödvändigt att utföra en husrannsakan i privata utrymmen och brottet inte finns med i förteckningen, så får dubbel straffbarhet endast åberopas som grund för vägran i enlighet med övergångsbestämmelserna i artikel 24.

Artikel 17 – Tidsfrister och förfaranden för erkännande, verkställighet och översändande

111. I denna artikel fastställs tidsfrister för erkännande och verkställighet av det europeiska bevisupptagningsbeslutet. Frister är nödvändiga för att garantera snabbt, effektivt och konsekvent samarbete för att inhämta föremål, handlingar eller uppgifter som skall användas i brottmål i Europeiska unionen.
112. Den utfärdande myndigheten har möjlighet att i formulär A i bilagan ange att det är nödvändigt med en kortare frist än som annars föreskrivs i denna artikel på grund av frister i förfarandet eller andra omständigheter som kräver särskild skyndsamhet. I sådana fall måste den verkställande myndigheten i möjligaste mån ta hänsyn till den

⁵⁴ Europarådet, European Treaty Series nr 30.

⁵⁵ Konvention av den 19 juni 1990 om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985 om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna, EGT L 239, 22.9.2000, s. 19.

⁵⁶ EGT L 190, 18.7.2002, s. 1.

kortare fristen. Detta är en lösning som redan använts i artikel 4 i 2000 års EU-konvention om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål⁵⁷.

113. Detta förslag går längre genom att kräva att beslut om att vägra erkännande eller verkställighet måste fattas och meddelas så snart som möjligt och, när det är praktiskt möjligt, inom 10 dagar från mottagandet av det europeiska bevisupptagningsbeslutet. Detta är samma frist som används i artikel 17.2 i rambeslutet om en europeisk arresteringsorder med avseende på personer som har samtyckt till att överlämnas.
114. Verkställigheten av bevisupptagningsbeslutet kan skjutas upp på någon av de grunder som anges i artikel 18. I övriga fall skall det verkställas omedelbart i situationer där föremålen, handlingarna eller uppgifterna som efterfrågas av den utfärdande myndigheten redan är i den verkställande myndighetens besittning, eller där beslutet om bevisupptagning syftar till att erhålla ett registerutdrag från en central kriminalregistermyndighet. Under andra omständigheter, till exempel om det krävs tvångsåtgärder, skall bevisupptagningsbeslutet verkställas inom 60 dagar från mottagandet, om detta är praktiskt möjligt.
115. De föremål, handlingar eller uppgifter som inhämtats enligt det europeiska bevisupptagningsbeslutet skall översändas till den utfärdande staten omedelbart, om föremålen, handlingarna eller uppgifterna redan är i den verkställande myndighetens kontroll, eller om beslutet endast syftar till att inhämta ett registerutdrag från en central kriminalregistermyndighet. I övriga fall skall översändandet ske utan dröjsmål och, när det är praktiskt möjligt, inom 30 dagar från verkställigheten av bevisupptagningsbeslutet. Det enda undantaget från denna regel gäller om ett överklagande pågår i den verkställande staten. Då gäller förfarandena och tidsfristerna i artikel 19.
116. I enlighet med artikel 6.2 i 1959 års konvention⁵⁸, får den verkställande myndigheten begära att föremålen, handlingarna eller uppgifterna skall återsändas till den verkställande staten så snart de inte längre behövs av den utfärdande staten. Inga ytterligare villkor får ställas för översändandet av föremålen, handlingarna eller uppgifterna till den utfärdande staten.
117. En vägran eller underlåtenhet att verkställa det europeiska bevisupptagningsbeslutet skall motiveras. Om en medlemsstat på grund av särskilda omständigheter inte kan iaktta tidsfristerna i denna artikel skall den underrätta Eurojust om skälen för förseningen. Denna information är avsedd att vara till hjälp för Eurojust i dess arbete med att förbättra det straffrättsliga samarbetet. Kravet baserar sig på artikel 17 i rambeslutet om en europeisk arresteringsorder⁵⁹.

Artikel 18 – Grunder för uppskjutande av verkställigheten

118. I denna artikel anges vilka skäl som får åberopas för uppskjutande av verkställigheten.

⁵⁷ Konvention av den 29 maj 2000 om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater, EGT C 197, 12.7.2000, s. 1.

⁵⁸ Europarådet, European Treaty Series nr 30.

⁵⁹ EGT L 190, 18.7.2002, s. 1.

119. Uppskjutande av verkställigheten får förekomma om formuläret är ofullständigt ifyllt, om verkställigheten kan vara till skada för en pågående brottsutredning eller om de berörda föremålen, handlingarna eller uppgifterna redan används i andra förfaranden inom ramen för detta rambeslut. Den behöriga myndigheten i den utfärdande staten skall underrättas om skälen för uppskjutandet och när verkställighet torde kunna ske.
120. Så snart grunden för uppskjutandet inte längre föreligger, måste den verkställande myndigheten genast vidta nödvändiga åtgärder för att verkställa beslutet om bevisupptagning och underrätta den behöriga myndigheten i den utfärdande staten.

Artikel 19 – Överklagande av beslut om straffprocessuella tvångsmedel

121. Medlemsstaterna måste tillhandahålla möjligheter att överklaga för berörda parter, inklusive tredje man med giltiga skäl, så att dessa kan tillvarata sina berättigade intressen i situationer där verkställigheten av ett europeiskt bevisupptagningsbeslut kräver att man tillgriper straffprocessuella tvångsmedel. Det är därför inte obligatoriskt för medlemsstaterna att införa möjligheter till överklagande exempelvis i situationer där en rättslig myndighet i den verkställande staten redan har föremålen, handlingarna eller uppgifterna i sin besittning och utan vidare formaliteter översänder dessa till den utfärdande myndigheten. I sådana fall är det medlemsstaternas sak att i enlighet med inhemsk lag och i överensstämmelse med Europakonventionen om de mänskliga rättigheterna tillvarata rättigheterna för personer som påverkas av förfarandena.
122. Denna artikel baserar sig på lösningen i rambeslutet om frysning. Enligt det här förslaget kan dock ett pågående överklagande leda till att översändandet av föremål, handlingar eller uppgifter till den utfärdande staten skjuts upp, med förbehåll för den tidsfrist som anges nedan.
123. Generellt sett skall överklagande ske vid en domstol i den utfärdande staten eller den verkställande staten, i enlighet med relevant inhemsk lagstiftning. Det är dock inte möjligt att överklaga de sakliga skälen för att utfärda ett europeiskt bevisupptagningsbeslut i den verkställande staten. Grunderna för att utfärda ett bevisupptagningsbeslut kan endast överklagas inför en domstol i den utfärdande staten.
124. Den utfärdande staten skall se till att eventuella tidsfrister för att överklaga tillämpas på ett sätt som garanterar de berörda parterna ett effektivt rättsmedel. Både den utfärdande och den verkställande staten måste vidta nödvändiga åtgärder för att underlätta utövandet av rätten att överklaga, bland annat genom att förse de berörda parterna med relevant och adekvat information.
125. Som påpekats ovan får den verkställande staten skjuta upp översändandet av föremålen, handlingarna eller uppgifterna i väntan på utgången av ett pågående överklagande. Trots att ett överklagande pågår i den verkställande staten får den utfärdande myndigheten emellertid kräva att den verkställande staten översänder föremålen, handlingarna eller uppgifterna inom 60 dagar från verkställigheten av det europeiska bevisupptagningsbeslutet. Tanken bakom detta är att skapa en lämplig balans mellan behovet av att undvika att det rättsliga samarbetet lamslås till följd av rättsliga invändningar mot översändandet av föremålen, handlingarna eller uppgifterna, och behovet av att tillhandahålla adekvata rättsmedel för berörda parter i

den verkställande staten före översändandet. Om utfallet av överklagandet i sådana fall emellertid blir att översändandet inte borde ha tillåtits, skall föremål, handlingar och uppgifter omedelbart återsändas till den verkställande staten.

Artikel 20 – Ersättning

126. Denna artikel tar upp frågan om återbetalning från den utfärdande staten till den verkställande staten av eventuella belopp som har utbetalats i skadestånd på grund av den utfärdande statens ansvar, utom i de fall och i den mån skadan eller en del av skadan enbart är att hänföra till den verkställande statens uppträdande. Detta är samma lösning som har använts i rambeslutet om frysning.

Avdelning IV – Behörighet avseende elektroniska kommunikationsnät

Artikel 21 – Behörighet avseende datorbehandlade uppgifter som lagras i ett informationssystem på en annan medlemsstats territorium

127. Som beskrivits i avsnitt 1.12, klargör denna artikel att den verkställande staten på laglig väg kan uppta bevisning i form av datorbehandlade uppgifter som är lagligt åtkomliga från dess eget territorium via ett elektroniskt kommunikationsnät, förutsatt att uppgifterna rör tjänster som levereras till dess territorium, även om uppgifterna lagras på en annan medlemsstats territorium. Varje medlemsstat måste också kontrollera att dess egen lagstiftning inte hindrar andra medlemsstater från att vidta sådana åtgärder med avseende på uppgifter som finns tillgängliga på dess territorium.

Avdelning V – Slutbestämmelser

Artikel 22 – Övervakning av rambeslutets effektivitet

128. Det är viktigt att kommissionen kan övervaka om rambeslutet fungerar effektivt, i synnerhet för att kunna bidra till den framtida utvecklingen av EU:s politik för att öka effektiviteten i det straffrättsliga samarbetet. Därför inbegriper rambeslutet ett krav på att informera kommissionen om det förekommer återkommande problem i samband med verkställigheten av europeiska bevisupptagningsbeslut. Kravet bygger på artikel 17 i rambeslutet om en europeisk arresteringsorder⁶⁰, dock med den skillnaden att det är kommissionen och inte rådet som skall underrättas om eventuella återkommande problem. Kommissionen behöver dessa uppgifter när den utarbetar sin rapport till Europaparlamentet och rådet om genomförandet av rambeslutet.
129. I denna artikel föreskrivs också att varje medlemsstat senast den 31 mars varje år skall tillhandahålla följande uppgifter om föregående kalenderår:
- (a) Antalet europeiska bevisupptagningsbeslut som de egna myndigheterna har utfärdat till var och en av de övriga medlemsstaterna.
 - (b) Antalet dagar som i genomsnitt behövs för att från var och en av de övriga medlemsstaterna få in de föremål, handlingar eller uppgifter som anges i beslutet om bevisupptagning.

⁶⁰ EGT L 190, 18.7.2002, s. 1.

- (c) Antalet europeiska bevisupptagningsbeslut som de egna myndigheterna utfärdat till var och en av de övriga medlemsstaterna, och för vilka erkännande vägrades eller verkställighet inte var möjlig, samt en sammanfattning av skälen för detta.
130. Informationen samlas in centralt av den utfärdande staten. Det är rimligt att anta att den utfärdande staten kommer att vilja försäkra sig om att dess utredningar underlättas på ett snabbt och effektivt sätt av övriga medlemsstater. Det finns förstås ingenting som hindrar varje medlemsstat från att även behålla viktiga uppgifter om dess egna rättsliga myndigheters effektivitet vid verkställigheten av europeiska bevisupptagningsbeslut som utfärdats av andra medlemsstater.
131. Dessutom skall de centrala kriminalregistermyndigheterna varje år ta fram motsvarande uppgifter om sin egen verkställighet av europeiska framställningar om utdrag ur kriminalregister.

Artikel 23 – Förhållandet till andra rättsliga instrument

132. Genom artikel 23 säkerställs att detta rambeslut ersätter befintliga bestämmelser om ömsesidig rättslig hjälp i relevanta Europaråds- och EU-konventioner, till den del det är fråga om föremål, handlingar eller uppgifter som omfattas av rambeslutet. En liknande lösning valdes för den europeiska arresteringsordern, som kommer att ersätta befintliga instrument om utlämning den 1 januari 2004.
133. Denna artikel innebär också ett upphävande av artikel 51 i 1990 års Schengenkonvention och artikel 2 i 2001 års protokoll till 2000 års EU-konvention.
134. Detta rambeslut påverkar inte överenskommelser mellan medlemsstaterna om samarbete om inhämtande av föremål, handlingar och uppgifter, förutsatt att sådana överenskommelser bidrar till ett effektivare straffrättsligt samarbete. Sådana överenskommelser kan omfatta både samarbete mellan polismyndigheter beträffande föremål, handlingar eller uppgifter som redan finns i deras besittning, och samarbete beträffande offentliga handlingar som är lätt tillgängliga och som kan inhämtas utan att straffprocessuella tvångsmedel behöver tillgripas. Avsikten med detta rambeslut är inte att skapa nya hinder för sådant samarbete. Det föreslås dock att eventuella nya arrangemang eller avtal skall anmälas till kommissionen och rådet.

Artikel 24 – Övergångsbestämmelser

135. I punkt 1 i denna artikel föreskrivs att framställningar om ömsesidig rättslig hjälp som mottagits före den 1 januari 2005 också i fortsättningen skall regleras av befintliga instrument om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål. Efter det datumet kommer detta rambeslut att reglera det straffrättsliga samarbetet om sådana föremål, handlingar och uppgifter som omfattas av rambeslutet.
136. I punkterna 2 och 3 i denna artikel föreskrivs en övergångsperiod på fem år under vilken dubbel straffbarhet, i den utsträckning detta krav inte har undanröjts genom artikel 16, kan fortsätta att åberopas som en grund för vägran av de medlemsstater som redan under gällande regler gjort verkställigheten av en framställning om husrannsakan och beslag beroende av kravet på dubbel straffbarhet. Under denna övergångsperiod kan medlemsstaterna tillåta en rättslig myndighet att vägra erkännande eller verkställighet på grundval av kravet om dubbel straffbarhet, enligt

definitionen i artikel 16. Liksom beträffande de grunder för vägran som anges i artikel 15, får beslut om att vägra att erkänna eller verkställa ett bevisupptagningsbeslut endast fattas av domstolar, undersökningsdomare och åklagarmyndigheter i den verkställande staten. Dubbel straffbarhet kan inte åberopas som grund för vägra att erkänna ett europeiskt bevisupptagningsbeslut, annat än i enlighet med vad som föreskrivs i denna artikel.

Artikel 25 – Genomförande

137. I denna artikel föreskrivs att medlemsstaternas skall genomföra rambeslutet senast den 1 januari 2005 och samma dag överlämna texten till de bestämmelser varigenom rambeslutet införlivas med nationell lag. Sex månader efter genomförandet skall kommissionen lägga fram en rapport för Europaparlamentet och rådet, med en bedömning av i vilken utsträckning medlemsstaterna har vidtagit nödvändiga åtgärder för att följa detta rambeslut och, om nödvändigt, med bifogade lagförslag.

Artikel 26 – Ikraftträdande

138. I denna artikel föreskrivs att rambeslutet kommer att träda i kraft den tjugonde dagen efter det att det offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Bilaga

Formulär A – Europeiskt bevisupptagningsbeslut

139. Detta är det formulär som skall användas för det europeiska bevisupptagningsbeslutet. Det har utformats särskilt för ändamålen med detta rambeslut. Det baserar sig emellertid även på den lösning som användes i bilagan till rambeslutet om en europeisk arresteringsorder⁶¹, och i bilagan till rambeslutet om frysning.
140. Formulär A innehåller följande avsnitt: (a) den rättsliga myndighet som utfärdade bevisupptagningsbeslutet, (b) skälen för att utfärda bevisupptagningsbeslutet, (c) uppgifter om den person som de begärda föremålen, handlingarna eller uppgifterna rör, (d) de föremål, handlingar eller uppgifter som begärs genom bevisupptagningsbeslutet, (e) formaliteter som skall uppfyllas för verkställighet av bevisupptagningsbeslutet, (f) möjligheter att överklaga bevisupptagningsbeslutet i den utfärdande staten och (g) slutbestämmelser och underskrift.

⁶¹ EGT L 190, 18.7.2002, s. 1.

Formulär B – beslut om upptagande av ytterligare bevisning

141. Detta är det formulär som skall användas när ytterligare föremål, handlingar och uppgifter behöver tas upp efter ett tidigare bevisupptagningsbeslut. Det ursprungliga bevisupptagningsbeslutet skall bifogas detta formulär.
142. Formulär B innehåller följande avsnitt: (a) uppgifter om det ursprungliga bevisupptagningsbeslutet, (b) vilka föremål, handlingar och uppgifter som begärs genom beslutet om upptagande av ytterligare bevisning, (c) formaliteter som skall uppfyllas för verkställighet av beslutet om upptagande av ytterligare bevisning och (d) slutbestämmelser och underskrift.

Förslag till

RÅDETS RAMBESLUT

om ett europeiskt bevisupptagningsbeslut avseende föremål, handlingar eller uppgifter som skall företas i brottmål

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA RAMBESLUT

med beaktande av Fördraget om Europeiska unionen, särskilt artikel 31 och artikel 34.2 b i detta,

med beaktande av kommissionens förslag⁶²

med beaktande av Europaparlamentets yttrande⁶³, och

av följande skäl:

- (1) Europeiska unionen har som mål att bevara och utveckla unionen som ett område med frihet, säkerhet och rättvisa. Enligt slutsatserna från Europeiska rådet i Tammerfors den 15 och 16 oktober 1999, särskilt punkt 33 i dessa, bör principen om ömsesidigt erkännande bli en hörnsten i det rättsliga samarbetet på både det civilrättsliga och det straffrättsliga området inom unionen.
- (2) Den 29 november 2000 antog rådet, i enlighet med slutsatserna från Tammerfors, ett åtgärdsprogram för genomförande av principen om ömsesidigt erkännande av domar i brottmål.⁶⁴ Det här rambeslutet är nödvändigt för att fullfölja åtgärd 5 och 6 i åtgärdsprogrammet, som gäller ömsesidigt erkännande av beslut om bevisinhämtning, och åtgärd 3 i åtgärdsprogrammet, där det föreslås att ett enhetligt utformat formulär skapas för framställningar om utdrag ur brottsregister, översatt till unionens olika språk, efter förebild av den modell som utarbetats inom Schengeninstanserna.
- (3) Rådets rambeslut av den 13 juni 2002 om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna⁶⁵ var den första konkreta åtgärden inom straffrättsområdet för att genomföra principen om ömsesidigt erkännande.
- (4) Rådets rambeslut av den 22 juli 2003 om verkställighet i Europeiska unionen av beslut om frysning av egendom eller bevismaterial⁶⁶ är inriktat på behovet av omgående ömsesidigt erkännande av beslut om att förhindra förstöring, omvandling, flyttning, överföring eller överlåtelse av bevisning. Rambeslutet behandlar dock bara en aspekt av det straffrättsliga samarbetet i bevisfrågor, och överföring av bevismaterial i ett

⁶² EUT C ...

⁶³ EUT C ...

⁶⁴ EGT C 12, 15.1.2001, s. 10.

⁶⁵ EGT L 190, 18.7.2002, s. 1.

⁶⁶ EUT L 196, 2.8.2003, s. 45.

senare skede får ske enligt sedvanliga mekanismer för ömsesidig rättslig hjälp i brottmål.

- (5) Det är därför nödvändigt att ytterligare förbättra det rättsliga samarbetet genom att tillämpa principen om ömsesidigt erkännande på domstolsbeslut genom ett europeiskt bevisupptagningsbeslut avseende föremål, handlingar och uppgifter som skall företes i brottmål. Ett sådant europeiskt bevisupptagningsbeslut bör ersätta de sedvanliga mekanismerna för ömsesidig rättslig hjälp enligt Europarådets konvention från 1959 om inbördes rättshjälp i brottmål och därtill anknytande instrument, i den mån sådana mekanismer omfattas av det här rambeslutet. Det europeiska bevisupptagningsbeslutet bör översändas direkt till den behöriga myndigheten för verkställighet.
- (6) Det europeiska bevisupptagningsbeslutet bör användas för att inhämta alla typer av föremål, handlingar och uppgifter som kan behöva företes i brottmål, förutsatt att ett europeiskt bevisupptagningsbeslut får utfärdas i det aktuella fallet. Detta omfattar föremål, handlingar och uppgifter som innehas av tredje man eller som har inhämtats genom husrannsakan, inklusive i den misstänktes privata utrymmen, uppgifter om tidigare användning av elektroniska kommunikationsmedel, uppgifter om tidigare tjänsteanvändning, inklusive ekonomiska transaktioner, rättsmedicinsk bevisning utom när detta omfattar att ta bevismaterial från en persons kropp, protokoll från tidigare uttalanden och förhör samt andra uppgifter från polis- och domstolsregister, inklusive officiella brottsregister och fakta som framkommit genom särskilda utredningsåtgärder.
- (7) Det europeiska bevisupptagningsbeslutet bör inte användas som grund för upptagande av bevisning i form av uttalanden eller förhör med misstänkta, vittnen eller andra personer, för att ta kroppsligt bevismaterial från misstänkta, vittnen eller andra personer, inklusive DNA-test, för att ta upp bevisning i realtid genom kommunikationsavlyssning, dold övervakning eller kontroll av bankkonton eller för fortsatt utredning, i synnerhet insamling eller analys av befintliga föremål, handlingar eller uppgifter.
- (8) Principen om ömsesidigt erkännande förutsätter en hög grad av tillit mellan medlemsstaterna. För att öka denna tillit bör rambeslutet innehålla betydande garantier till skydd för grundläggande rättigheter. Ett europeiskt bevisupptagningsbeslut bör endast kunna utfärdas av domare, undersökningsdomare och åklagare, och endast om vissa minimikrav är uppfyllda. Minimikraven bör omfatta en prövning av att bevisningen är nödvändig och proportionell. Man måste också kunna förhindra den utfärdande staten från att kringgå sin egen lagstiftning genom att inhämta föremål, handlingar eller uppgifter som den staten under liknande omständigheter inte skulle kunna inhämta på sitt eget territorium.
- (9) Verkställigheten av det europeiska bevisupptagningsbeslutet bör också omfattas av rättssäkerhetsgarantier, inklusive rätten att inte röja sig själv och rättssäkerhetsgarantier vid husrannsakan, samt andra rättssäkerhetsgarantier som anges i den verkställande statens lagstiftning.
- (10) För att garantera effektivitet i det straffrättsliga samarbetet bör möjligheterna att vägra att erkänna eller verkställa det europeiska bevisupptagningsbeslutet, liksom att skjuta upp verkställigheten, vara begränsade. En vägran att verkställa ett europeiskt bevisupptagningsbeslut med motiveringen att den gärning som beslutet grundar sig på inte utgör ett brott enligt den verkställande statens interna lagstiftning (dubbel

straffbarhet) strider mot principen om ömsesidigt erkännande av rättsliga avgöranden och det bör därför inte vara möjligt att vägra verkställighet på sådana grunder. För att underlätta övergången till systemet med ett europeiskt bevisupptagningsbeslut bör det dock under en övergångsperiod göras undantag för de medlemsstater som enligt gällande bestämmelser har gjort verkställigheten av en framställning om husrannsakan och beslag beroende av kravet på dubbel straffbarhet.

- (11) Även tidsfrister behövs för att garantera ett snabbt, effektivt och konsekvent samarbete när det gäller att inhämta föremål, handlingar eller uppgifter i syfte att förete dessa i brottmål i Europeiska unionen.
- (12) Alla berörda parter, också tredje man med giltiga skäl, bör kunna överklaga ett europeiskt bevisupptagningsbeslut som verkställts med tvångsmedel. Sådana rättsmedel bör verka uppskjutande på översändandet av bevisningen, åtminstone till dess att den högsta tidsfrist som föreskrivs i detta rambeslut har löpt ut.
- (13) Det måste klargöras att den verkställande staten får inhämta uppgifter som är lagligt åtkomliga från dess eget territorium och som är kopplade till tjänster som levereras till dess territorium, trots att uppgifterna lagras inom en annan medlemsstats territorium. Detta påverkar dock inte situationer med anknytning till tredje land.
- (14) Det är nödvändigt att införa en mekanism som gör det möjligt att bedöma rambeslutets effektivitet. Medlemsstaterna bör därför på central nivå samla in och registrera en viss mängd uppgifter i syfte att kontrollera i vilken utsträckning andra medlemsstater samarbetar i enlighet med detta rambeslut. Liknande uppgifter bör samlas in och registreras av medlemsstaternas centrala kriminalregistermyndigheter.
- (15) När det gäller Island och Norge utgör detta rambeslut en sådan utveckling av Schengenregelverkets bestämmelser som omfattas av artikel 1 i rådets beslut av den 17 maj 1999 om vissa tillämpningsföreskrifter för det avtal som har ingåtts mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa båda staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket⁶⁷. De förfaranden som föreskrivs i det avtalet har följts i fråga om detta rambeslut.
- (16) Ett europeiskt bevisupptagningsbeslut bör inte verkställas om detta skulle strida mot förbudet mot lagföring flera gånger för samma brott enligt rambeslut 2003/.../RIF om tillämpningen av *ne bis in idem*-principen⁶⁸.
- (17) Eftersom syftet med den föreslagna åtgärden, nämligen att ersätta nuvarande ordning för ömsesidig rättslig hjälp i brottmål i syfte att inhämta föremål, handlingar eller uppgifter, inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och de därför, på grund av åtgärdens omfattning eller verkningar, bättre kan uppnås på unionsnivå, kan rådet vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen, som denna framgår av artikel 2 i fördraget om Europeiska unionen och artikel 5 i fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i den senare av dessa artiklar går förordningen inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.

⁶⁷ EGT L 176, 10.7.1999, s. 31

⁶⁸ EUT L ...

- (18) De personuppgifter som behandlas i samband med genomförandet av detta rambeslut kommer att skyddas i enlighet med principerna i Europarådets konvention av den 28 januari 1981 om skydd för enskilda vid automatisk databehandling av personuppgifter, och genom det kompletterande skydd som följer av detta rambeslut, i överensstämmelse med artikel 23 i konventionen av den 29 maj 2000 om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater⁶⁹.
- (19) Denna rättsakt respekterar de grundläggande rättigheter och iakttar de principer som erkänns genom artikel 6 i Fördraget om Europeiska unionen och återspeglas i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

AVDELNING I – ETT EUROPEISKT BEVISUPPTAGNINGSBESLUT

Artikel 1

Definition av det europeiska bevisupptagningsbeslutet samt skyldigheten att verkställa sådana beslut

1. Det europeiska bevisupptagningsbeslutet är ett beslut som utfärdas av en behörig rättslig myndighet i en medlemsstat i syfte att inhämta föremål, handlingar eller uppgifter från en annan medlemsstat för företeende i sådana förfaranden som avses i artikel 4.
2. Medlemsstaterna skall verkställa varje europeiskt bevisupptagningsbeslut på grundval av principen om ömsesidigt erkännande och i enlighet med bestämmelserna i detta rambeslut.

Artikel 2

Definitioner

I detta rambeslut används följande beteckningar med de betydelser som här anges:

- (a) *utfärdande stat*: den medlemsstat i vilken det europeiska bevisupptagningsbeslutet har utfärdats.
- (b) *verkställande stat*: den medlemsstat på vars territorium föremålen, handlingarna eller uppgifterna finns.
- (c) *Utfärdande myndighet*: en domstol, undersökningsdomare eller åklagarmyndighet med behörighet enligt nationell lagstiftning att utfärda europeiska bevisupptagningsbeslut.
- (d) *Verkställande myndighet*: en myndighet med behörighet enligt nationell lag att verkställa europeiska bevisupptagningsbeslut.

⁶⁹ EGT C 197, 12.7.2000, s. 1.

- (e) *Informationssystem*: datorer och elektroniska kommunikationsnät samt datorbehandlade uppgifter som lagras, behandlas, hämtas eller överförs med hjälp av datorer och elektroniska kommunikationsnät för att dessa skall kunna drivas, användas, skyddas och underhållas.
- (f) *Datorbehandlade uppgifter*: varje framställning av fakta, information eller begrepp som har skapats eller omvandlats i en form som lämpar sig för behandling i ett informationssystem, inklusive program som utformats för att få ett informationssystem att utföra en viss funktion.
- (g) *Elektroniska kommunikationsnät*: system för överföring och i tillämpliga fall utrustning för koppling eller dirigerings samt andra resurser som medger överföring av signaler via tråd, via radio, på optisk väg eller via andra elektromagnetiska överföringssätt, däribland satellitnät, fasta nät (kretskopplade och paketkopplade, inbegripet Internet) och markbundna mobilnät, rundradionät samt kabel-TV-nät, oberoende av vilken typ av information som överförs.
- (h) *Brott*: straffrättslig överträdelse eller annan gärning som är straffbar enligt den utfärdande statens nationella lagstiftning på grund av att de utgör överträdelser av rättsregler, och där det rättsliga avgörandet kan leda till förfaranden inför en domstol med behörighet bland annat för brottmål.

Artikel 3

Typer av föremål, handlingar och uppgifter som omfattas

1. Det europeiska bevisupptagningsbeslutet får utfärdas i syfte att inhämta alla typer av föremål, handlingar eller uppgifter som kan förete i förfaranden som avses i artikel 4.
2. Det europeiska bevisupptagningsbeslutet får inte utfärdas i syfte att
 - (a) uppta bevisning i form av förhör, utlåtanden eller andra former av hörande med misstänkta, vittnen, sakkunniga eller andra,
 - (b) uppta bevisning från en persons kropp, inbegripet i form av DNA-prover,
 - (c) uppta bevisning i realtid, till exempel genom avlyssning av kommunikation, dold övervakning eller kontroll av bankkonton, och
 - (d) uppta bevisning som kräver ytterligare undersökningar, särskilt sammanställning eller analys av befintliga föremål, handlingar eller uppgifter.
3. Det europeiska bevisupptagningsbeslutet får utfärdas i syfte att uppta befintlig bevisning som omfattas av punkt 2 om bevisningen har samlats in innan bevisupptagningsbeslutet utfärdades.

Artikel 4

Typer av förfaranden för vilka ett europeiskt bevisupptagningsbeslut får utfärdas

Ett europeiskt bevisupptagningsbeslut får utfärdas med avseende på följande förfaranden:

- (a) Brottmål.
- (b) Förfaranden inför administrativa myndigheter avseende gärningar som är straffbara enligt den utfärdande statens nationella lagstiftning i egenskap av överträdelser av rättsregler, och där myndighetens avgörande kan leda till förfaranden inför en domstol med behörighet i bland annat straffrättsliga frågor.
- (c) Förfaranden som avses i led a och b och som gäller brott för vilka en juridisk person kan ställas till ansvar i den utfärdande staten.

Artikel 5

Det europeiska bevisupptagningsbeslutets innehåll och form

1. Det europeiska bevisupptagningsbeslutet skall innehålla de uppgifter som anges i formulär A i bilagan. Beslutet skall vara undertecknat av den utfärdande myndigheten, som också skall försäkra att innehållet är korrekt.
2. Det europeiska bevisupptagningsbeslutet skall av den utfärdande staten översättas till ett officiellt språk i den verkställande staten.

Varje medlemsstat kan, när detta rambeslut har antagits eller vid en senare tidpunkt, i en förklaring som deponeras vid rådets generalsekretariat ange att den kommer att godta en översättning till ett eller flera andra av Europeiska gemenskapernas institutioners officiella språk.

AVDELNING II – FÖRFARANDEN OCH RÄTTSSÄKERHETSGARANTIER SOM SKALL IAKTTAS AV DEN UTFÄRDANDE STATEN

Artikel 6

Villkor för utfärdande av det europeiska bevisupptagningsbeslutet

Varje medlemsstat skall vidta nödvändiga åtgärder för att se till att det europeiska bevisupptagningsbeslutet utfärdas endast när den utfärdande myndigheten har förvissat sig om att följande villkor är uppfyllda:

- (a) De efterfrågade föremålen, handlingarna eller uppgifterna är nödvändiga och står i proportion till syftet med förfarandena i artikel 4.
- (b) Föremålen, handlingarna eller uppgifterna under motsvarande omständigheter kan bli föremål för beslut om bevisupptagning enligt lagstiftningen i den utfärdande staten, förutsatt att materialet finns tillgängligt på den utfärdande statens territorium, även om det skulle bli fråga om att tillämpa andra straffprocessuella tvångsmedel.
- (c) Föremålen, handlingarna eller uppgifterna torde komma att godtas som bevisning vid de förfaranden som beslutet om bevisupptagning gäller.

Artikel 7
Översändande av det europeiska bevisupptagningsbeslutet

1. Den utfärdande myndigheten skall översända det europeiska bevisupptagningsbeslutet direkt till den verkställande myndigheten på ett sätt som medger någon form av utskrift eller avskrift, och som gör det möjligt för den verkställande staten att fastställa äktheten.
2. Om namnet på den verkställande myndigheten är okänt, skall den utfärdande myndigheten göra de undersökningar som krävs för att erhålla uppgifterna från den verkställande staten, inklusive via det europeiska rättsliga nätverkets kontaktpunkter.
3. Om den myndighet i den verkställande staten som tar emot det europeiska bevisupptagningsbeslutet saknar behörighet att erkänna och vidta nödvändiga åtgärder för att verkställa beslutet, skall denna myndighet på eget initiativ översända beslutet till behörig myndighet för verkställighet och underrätta den utfärdande myndigheten om detta.

Artikel 8
Central kriminalregistermyndighet

1. Varje medlemsstat skall, genom en förklaring som deponeras hos rådets generalsekretariat, utse en central kriminalregistermyndighet till vilken det europeiska bevisupptagningsbeslutet kan översändas i syfte att erhålla en kopia över officiella uppgifter i den medlemsstaten om brottmålsdomar, och åtgärder till följd av dessa domar, mot fysiska eller juridiska personer.
2. Varje medlemsstat skall se till att dess centrala kriminalregistermyndighet har tillgång till de uppgifter som är nödvändiga för att följa punkt 1.

Artikel 9
Beslut om upptagande av ytterligare bevisning

1. Om den utfärdande myndigheten behöver inhämta föremål, handlingar eller uppgifter utöver de som omfattats av ett tidigare europeiskt bevisupptagningsbeslut som utfärdats för samma förfaranden, och förutsatt att innehållet i det ursprungliga beslutet om bevisupptagning fortfarande är riktigt, behöver denna myndighet inte utfärda ett nytt europeiskt bevisupptagningsbeslut. Under sådana förhållanden skall myndigheten utfärda ett beslut om upptagande av ytterligare bevisning som innehåller de uppgifter som anges i formulär B i bilagan.
2. Den verkställande staten skall tillmötesgå eventuella ytterligare framställningar enligt punkt 1 på samma sätt som gäller för det ursprungliga europeiska bevisupptagningsbeslutet.
3. Om den behöriga myndighet som har utfärdat det europeiska bevisupptagningsbeslutet deltar vid verkställigheten av detta beslut i den verkställande staten, får den rikta beslutet om upptagande av ytterligare bevisning direkt till den verkställande myndigheten i samband med sin närvaro i den staten.

Artikel 10
Villkor för användning av personuppgifter

1. Den utfärdande staten får använda personuppgifter som inhämtats enligt detta rambeslut för följande ändamål:
 - (a) Förfaranden inom ramen för vilka ett europeiskt bevisupptagningsbeslut kan utfärdas.
 - (b) Andra rättsliga eller administrativa förfaranden med direkt anknytning till de förfaranden som avses i led a.
 - (c) Förebyggande av ett omedelbart och allvarligt hot mot den allmänna säkerheten.

För alla andra syften än de som anges i första stycket får personuppgifter som inhämtats i enlighet med detta rambeslut endast användas efter medgivande i förhand från den verkställande staten, om inte den utfärdande staten har fått medgivande från den person som uppgifterna gäller.

2. Personuppgifter som inhämtats i enlighet med detta rambeslut skall omfattas av sekretess utom om de måste lämnas ut för de ändamål som anges i punkt 1 eller av andra skäl som följer av nationell lagstiftning.
3. Om omständigheterna i det enskilda fallet så kräver får den verkställande staten begära att den medlemsstat till vilken personuppgifterna har översänts meddelar hur uppgifterna har använts.
4. Denna artikel är inte tillämplig på personuppgifter som inhämtats av en medlemsstat i enlighet med detta rambeslut och som har sitt ursprung i den medlemsstaten.

**AVDELNING III – FÖRFARANDEN OCH RÄTTSSÄKERHETSGARANTIER SOM
SKALL IAKTTAS AV DEN VERKSTÄLLANDE STATEN**

Artikel 11
Erkännande och verkställighet

Om inte annat föreskrivs i detta rambeslut skall den verkställande staten utan krav på vidare formaliteter erkänna ett europeiskt bevisupptagningsbeslut som översänts i enlighet med artikel 7, och därefter vidta nödvändiga åtgärder för att verkställa beslutet på samma sätt som föremålen, handlingarna eller uppgifterna skulle inhämtas av en myndighet i den verkställande staten.

Artikel 12
Rättssäkerhetsgarantier i samband med verkställigheten

1. Varje medlemsstat skall vidta nödvändiga åtgärder för att se till att det europeiska bevisupptagningsbeslutet verkställs i enlighet med följande minimikrav:

- (a) Den verkställande myndigheten skall använda metoder som är så föga ingripande som möjligt för att inhämta föremål, handlingar eller uppgifter.
 - (b) Fysiska personer får inte tvingas att förete föremål, handlingar eller uppgifter om de därigenom riskerar att röja egen brottslighet.
 - (c) Den utfärdande myndigheten skall underrättas omedelbart om den verkställande myndigheten finner att beslutet om bevisupptagning har verkställts på ett sätt som strider mot lagen i den verkställande staten.
2. Varje medlemsstat skall vidta nödvändiga åtgärder för att se till att följande minimigarantier gäller när det anses nödvändigt att tillgripa husrannsakan och beslag för att inhämta föremål, handlingar eller uppgifter:
- (a) En husrannsakan får inte inledas nattetid, om det inte är nödvändigt på grund av synnerliga omständigheter i det enskilda fallet.
 - (b) En person vars utrymmen har varit föremål för en husrannsakan skall ha rätt till en skriftlig underrättelse om att husrannsakan har ägt rum. Av denna underrättelse skall åtminstone framgå skälen för husrannsakan, vilka föremål, handlingar eller uppgifter som beslagtagits samt vilka rättsmedel som står till förfogande.
 - (c) Om den person vars utrymmen är föremål för husrannsakan inte finns på plats vid verkställighetstillfället skall den berörde underrättas genom att den underrättelse som avses i led b lämnas kvar på platsen eller på annat lämpligt sätt.

Artikel 13

Formaliteter som skall iakttas i den verkställande staten

Den utfärdande myndigheten får kräva att den verkställande myndigheten

- (a) använder tvångsmedel för att verkställa bevisupptagningsbeslutet när det ur den utfärdande myndighetens synvinkel finns en betydande risk för att de begärda föremålen, handlingarna eller uppgifterna ändras, flyttas eller förstörs,
- (b) behandlar omständigheten att en utredning pågår, och innehållet i utredningen, med sekretess, såvida inte verkställigheten av det europeiska bevisupptagningsbeslutet kräver att sekretessen bryts,
- (c) gör det möjligt för en behörig myndighet i den utfärdande staten, eller en berörd part som utsetts av den utfärdande myndigheten, att närvara vid verkställigheten av bevisupptagningsbeslutet och att ha samma tillgång som den verkställande myndigheten till föremål, handlingar eller uppgifter som inhämtats i samband med verkställigheten av bevisupptagningsbeslutet,
- (d) registrerar vem som har hanterat bevisningen från det att bevisupptagningsbeslutet verkställdes till dess att bevisningen översänds till den utfärdande staten, eller

- (e) rättar sig efter andra särskilda formaliteter och förfaranden som uttryckligen angivits av den utfärdande myndigheten, såvida inte sådana formaliteter och förfaranden strider mot grundläggande rättsprinciper i den verkställande staten.

Artikel 14
Upplyningsplikt

Om den verkställande myndigheten i samband med verkställigheten av det europeiska bevisupptagningsbeslutet anser att det borde vidtas vissa ursprungligen ej planerade undersökningar, som inte kunde anges när bevisupptagningsbeslutet utfärdades, skall den omedelbart underrätta den utfärdande myndigheten så att denna kan vidta ytterligare åtgärder.

Artikel 15
Grunder för att inte erkänna eller verkställa ett europeiskt bevisupptagningsbeslut

1. En domstol, undersökningsdomare eller åklagarmyndighet i den verkställande staten skall vägra att erkänna eller verkställa ett europeiskt bevisupptagningsbeslut om det skulle strida mot förbudet mot lagföring flera gånger för samma brott i rambeslut 2003/.../RIF om tillämpningen av *ne bis in idem*-principen⁷⁰.
2. En domstol, undersökningsdomare eller åklagarmyndighet i den verkställande staten får också vägra att erkänna eller verkställa ett europeiskt bevisupptagningsbeslut
 - (a) om verkställighet skulle strida mot förbudet mot lagföring flera gånger för samma brott med avseende på förfaranden i tredje land, eller
 - (b) om det finns immunitet eller privilegier enligt lagen i den verkställande staten som gör det omöjligt att verkställa det europeiska bevisupptagningsbeslutet.

Artikel 16
Dubbel straffbarhet

1. Erkännande eller verkställighet av ett europeiskt bevisupptagningsbeslut skall inte bli föremål för en kontroll av om kravet på dubbel straffbarhet är uppfyllt om det ena eller båda av följande villkor är uppfyllda:
 - (a) Det är inte nödvändigt att genomföra en husrannsakan avseende privata utrymmen för att bevisupptagningsbeslutet skall kunna verkställas, eller
 - (b) brottet finns med i uppräknningen i punkt 2.
2. Följande brott, som de definieras i lagen i den utfärdande staten, skall inte under några omständigheter vara föremål för kontroll av om kravet på dubbel straffbarhet är uppfyllt:
 - Deltagande i en brottsorganisation.
 - Terrorism.

⁷⁰ EUT L ...

- Människohandel.
- Sexuellt utnyttjande av barn samt barnpornografi.
- Olaglig handel med narkotika och psykotropa ämnen.
- Olaglig handel med vapen, ammunition och sprängämnen.
- Bestickning och mutbrott.
- Bedrägeri, inklusive bedrägeri som riktar sig mot Europeiska gemenskapernas finansiella intressen i enlighet med vad som avses i konventionen av den 26 juli 1995 om skydd av Europeiska gemenskapernas ekonomiska intressen.
- Tvätt av vinning av brott.
- Penningförfalskning, inklusive euroförfalskning.
- Datorrelaterad brottslighet.
- Miljöbrott, inklusive olaglig handel med utrotningshotade djurarter och utrotningshotade växtarter och växtsorter.
- Hjälptill olaglig inresa och vistelse.
- Mord och grovt vållande av kroppsskada.
- Olaglig handel med mänskliga organ och vävnader.
- Kidnappning, olaga frihetsberövande och tagande av gisslan.
- Rasism och främlingsfientlighet.
- Organiserat eller väpnat rån.
- Olaglig handel med kulturföremål, inklusive antikviteter och konstföremål.
- Svindleri.
- Utpressning
- Förfalskning och piratkopiering av varor.
- Urkundsförfalskning och handel med förfalskade urkunder.
- Förfalskning av betalningsmedel.
- Olaglig handel med hormonsubstanter och andra tillväxsubstanter.
- Olaglig handel med nukleära eller radioaktiva ämnen.
- Handel med stulna fordon.
- Våldtäkt.

- Mordbrand.
 - Brott som omfattas av Internationella brottmålsdomstolens behörighet.
 - Kapning av luftfartyg eller fartyg.
 - Sabotage.
 - Uppträdande som strider mot vägtrafikbestämmelser, inklusive överträdelser av bestämmelser om körtid och viloperioder samt av bestämmelser om farligt gods.
 - Varusmuggling.
 - Immaterialrättsintrång.
 - Hot om våld och våldshandlingar mot person, inklusive våld under idrottsevenemang.
 - Skadegörelse.
 - Stöld.
 - Brott som fastställs av den utfärdande staten för att genomföra de skyldigheter som följer av instrument som antagits enligt Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen eller avdelning VI i Fördraget om Europeiska unionen.
3. Om inget av villkoren enligt punkt 1 är uppfyllda, får erkännande eller verkställighet av det europeiska bevisupptagningsbeslutet omfattas av krav på dubbel straffbarhet endast i den omfattning som anges i de övergångsbestämmelser som föreskrivs i artikel 24.2 och 24.3.

Artikel 17

Tidsfrister och förfaranden för erkännande, verkställighet och översändande

1. Varje medlemsstat skall vidta nödvändiga åtgärder för att följa de tidsfrister som föreskrivs i denna artikel. Om den utfärdande myndigheten i det europeiska bevisupptagningsbeslutet har angivit att det, på grund av tidsfrister i förfarandet eller andra omständigheter som kräver särskild skyndsamhet, är nödvändigt med en kortare tidsfrist skall den verkställande myndigheten ta största möjliga hänsyn till detta krav.
2. Beslut om att vägra erkännande eller verkställighet skall fattas utan dröjsmål och så snabbt som möjligt delges behörig myndighet i den utfärdande staten på ett sätt som medger någon form av utskrift eller avskrift. Sådan delgivning skall ske senast tio dagar efter det att den behöriga verkställande myndigheten mottog det europeiska bevisupptagningsbeslutet.
3. Såvida det inte finns grund för uppskjutande enligt artikel 18, skall den verkställande myndigheten verkställa det europeiska bevisupptagningsbeslutet
 - (a) omedelbart, om de föremål, handlingar eller uppgifter som begärs av den utfärdande myndigheten redan är i den verkställande myndighetens besittning,

eller om framställningen gäller ett officiellt kriminalregisterutdrag från den centrala kriminalregistermyndigheten,

eller, under andra omständigheter,

(b) utan dröjsmål och, om möjligt, inom sextio dagar från det att den behöriga verkställande myndigheten mottog beslutet.

4. Såvida det inte pågår något överklagande enligt artikel 19 skall den verkställande staten översända de föremål, handlingar eller uppgifter som inhämtats enligt det europeiska bevisupptagningsbeslutet till den utfärdande staten

(a) omedelbart, om de föremål, handlingar eller uppgifter som begärs av den utfärdande myndigheten redan är i den verkställande myndighetens besittning, eller om framställningen gäller ett officiellt kriminalregisterutdrag från den centrala kriminalregistermyndigheten.

eller, under andra omständigheter,

(b) utan dröjsmål och, om möjligt, inom trettio dagar från verkställigheten.

5. Den verkställande myndigheten får begära att föremålen, handlingarna eller uppgifterna skall återlämnas till den verkställande staten så snart de inte längre behövs i den utfärdande staten.

6. Med förbehåll för punkterna 4 och 5 får inga ytterligare villkor ställas för översändandet av föremålen, handlingarna eller uppgifterna.

7. En vägran, en underlåtenhet eller en försening när det gäller att verkställa ett europeiskt bevisupptagningsbeslut och därefter översända föremålen, handlingarna eller uppgifterna skall motiveras.

8. Om det skulle visa sig praktiskt omöjligt att verkställa det europeiska bevisupptagningsbeslutet på grund av att föremålen, handlingarna eller uppgifterna har försvunnit, har förstörts eller inte kan återfinnas på den plats som angivits i bevisupptagningsbeslutet, eller om platsen där föremålen, handlingarna eller uppgifterna skall finnas inte har kunnat framgå med tillräcklig exakthet, ens efter samråd med den utfärdande staten, skall den behöriga myndigheten i den utfärdande staten genast underrättas om detta.

9. Om en medlemsstat i undantagsfall inte kan iaktta de tidsfrister som anges i denna artikel, skall den underrätta Eurojust om detta och ange skälen för förseningen.

Artikel 18

Grunder för uppskjutande av verkställigheten

1. Den verkställande myndigheten får uppskjuta verkställigheten av ett europeiskt bevisupptagningsbeslut om

(a) det formulär som finns i bilagan till detta rambeslut är ofullständigt ifyllt,

- (b) verkställighet av beslutet riskerar att skada en pågående brottsutredning, varvid den verkställande myndigheten får skjuta upp verkställigheten så länge som den bedömer som skäligt, eller
 - (c) de berörda föremålen, handlingarna eller uppgifterna redan används inom ramen för andra förfaranden som omfattas av artikel 4, varvid verkställigheten får skjutas upp till dess att bevisningen inte längre behövs för detta ändamål.
2. I sådana fall som avses i punkt 1 led a får den verkställande myndigheten
- (a) uppskjuta verkställigheten till dess att formuläret har blivit fullständigt ifyllt eller rättat, eller
 - (b) befria den utfärdande myndigheten från detta krav om den anser att de tillhandahållna uppgifterna är tillräckliga för att verkställa bevisupptagningsbeslutet på ett rättvist och lagligt sätt.
3. En redogörelse för uppskjutandet av verkställigheten av det europeiska bevisupptagningsbeslutet, inklusive skälen för uppskjutandet och, om möjligt, hur länge uppskjutandet kommer att vara, skall omedelbart läggas fram för behörig myndighet i den utfärdande staten på ett sätt som medger någon form av utskrift eller avskrift.
4. Så snart skälen för uppskjutandet inte längre är för handen skall den verkställande myndigheten vidta nödvändiga åtgärder för att verkställa det europeiska bevisupptagningsbeslutet och underrätta behörig myndighet i den utfärdande staten om detta på ett sätt som medger någon form av utskrift eller avskrift.

Artikel 19

Överklagande av beslut om straffprocessuella tvångsmedel

1. Medlemsstaterna skall införa de bestämmelser som behövs för att se till att alla berörda parter, inklusive tredje man med giltiga skäl, kan överklaga ett europeiskt bevisupptagningsbeslut som verkställts i enlighet med artikel 11 med hjälp av straffprocessuella tvångsmedel och därmed tillvarata sina berättigade intressen.
2. Överklagandet skall lämnas in vid en domstol i den utfärdande staten eller den verkställande staten, i enlighet med deras nationella lagstiftning. De sakliga skälen för utfärdandet av det europeiska bevisupptagningsbeslutet, inklusive huruvida kriterierna i artikel 6 är uppfyllda, kan dock endast bestridas genom en talan inför en domstol i den utfärdande staten.
3. Den utfärdande staten skall se till att sådana tidsfrister för att väcka talan i enlighet med punkterna 1 och 2 tillämpas på ett sätt som garanterar berörda parter en faktisk möjlighet att överklaga.
4. Om talan väcks i den verkställande staten skall den rättsliga myndigheten i den utfärdande staten underrättas om detta och om grunderna för talan, så att den kan lägga fram de synpunkter som den anser nödvändiga. Den rättsliga myndigheten i den utfärdande staten skall underrättas om ärendets utgång.

5. Den utfärdande och den verkställande myndigheten skall vidta nödvändiga åtgärder för att underlätta tillvaratagandet av rätten att väcka sådan talan som avses i punkt 1, särskilt genom att förse berörda parter med relevant och adekvat information.
6. Den verkställande staten får skjuta upp översändandet av föremål, handlingar eller uppgifter i avvaktan på utgången av överklagandeärendet. Även om ett överklagandeärende pågår i den verkställande staten, får den utfärdande myndigheten begära att den verkställande staten översänder föremålen, handlingarna eller uppgifterna senast sextio dagar efter verkställigheten av det europeiska bevisupptagningsbeslutet. Om utgången av överklagandeärendet i den verkställande staten i ett sådant fall blir att översändandet av föremålen, handlingarna eller uppgifterna inte borde ha tillåtits, skall dessa omedelbart återlämnas till den verkställande staten.

Artikel 20
Ersättning

1. Om den verkställande staten enligt sin lagstiftning är ansvarig för skada som orsakats någon av de parter som avses i artikel 19 på grund av verkställighet av ett europeiskt bevisupptagningsbeslut som översänts till denna enligt artikel 7, skall den utfärdande staten, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 19.2, ersätta den verkställande staten för skadestånd som på grund av detta ansvar betalats ut till den berörda parten, utom om och i den mån skadan eller en del av skadan uteslutande beror på den verkställande statens agerande.
2. Punkt 1 skall inte påverka tillämpningen av medlemsstaternas nationella lagstiftning om fysiska eller juridiska personers anspråk på skadestånd.

**AVDELNING IV – BEHÖRIGHET AVSEENDE ELEKTRONISKA
KOMMUNIKATIONSNÄT**

Artikel 21

*Behörighet avseende datorbehandlade uppgifter som lagras i ett informationssystem på en
annan medlemsstats territorium*

1. Varje medlemsstat skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att den skall kunna verkställa ett europeiskt bevisupptagningsbeslut utan särskilda formaliteter när
 - (a) de datorbehandlade uppgifter som beslutet gäller lagras i ett informationssystem på en annan medlemsstat territorium, men är lagligen tillgängliga för en juridisk eller fysisk person på den verkställande statens territorium via ett elektroniskt kommunikationsnät, och
 - (b) de datorbehandlade uppgifterna är kopplade till en tjänst som tillhandahålls av den juridiska eller fysiska personen på den verkställande medlemsstatens territorium för en juridisk eller fysisk person i den staten.
2. Varje medlemsstat skall också, med avseende på datorbehandlade uppgifter på sitt territorium, vidta nödvändiga åtgärder för att i sin nationella lagstiftning lämna utrymme för andra medlemsstater att vidta åtgärder enligt punkt 1.

AVDELNING V – SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 22

Övervakning av rambeslutets effektivitet

1. En medlemsstat som vid upprepade tillfällen har stött på problem vid verkställigheten av europeiska bevisupptagningsbeslut skall underrätta kommissionen om detta för att bistå kommissionen i dess utvärdering av medlemsstaternas genomförande av detta rambeslut.
2. Varje medlemsstat skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att senast den 31 mars varje år kunna tillhandahålla följande uppgifter om föregående kalenderår:
 - (a) Antalet europeiska bevisupptagningsbeslut som dess egna myndigheter har utfärdat till var och en av de övriga medlemsstaterna.
 - (b) Det genomsnittliga antalet dagar som det tagit att erhålla de föremål, handlingar och uppgifter som angivits i bevisupptagningsbeslutet från respektive medlemsstat.
 - (c) Antalet europeiska bevisupptagningsbeslut, utfärdade av statens egna myndigheter, för vilka erkännande vägrats eller verkställighet varit omöjlig, och en sammanfattning av bakgrunden till detta.
3. Varje medlemsstat skall vidta de åtgärder som behövs för att se till att dess centrala kriminalregistermyndighet senast den 31 mars påföljande år kan tillhandahålla följande uppgifter om europeiska bevisupptagningsbeslut som mottogs under det föregående kalenderåret:
 - (a) Antalet europeiska bevisupptagningsbeslut som mottagits från respektive medlemsstat.
 - (b) Det genomsnittliga antalet dagar som krävts för att svara på ett europeiskt bevisupptagningsbeslut.
 - (c) Antalet fall av vägran att verkställa ett europeiskt beslut om bevisupptagning och en sammanfattning av skälen bakom vägran eller underlåtenheten att svara.
 - (d) Antalet europeiska beslut om bevisupptagning som inte besvarades inom tio dagar, och en sammanfattning av skälen till detta.
4. Medlemsstaterna skall tillhandahålla kommissionen de uppgifter som anges i punkterna 2 och 3 på kommissionens skriftliga begäran.

Artikel 23

Förhållandet till andra rättsliga instrument

1. Detta rambeslut ersätter från och med den 1 januari 2005 motsvarande bestämmelser i följande rättsliga instrument i förhållandet mellan medlemsstaterna, i den utsträckning sådana gäller framställningar om ömsesidig rättslig hjälp med

bevisupptagning som omfattas av detta rambeslut, dock utan att det påverkar tillämpningen av motsvarande bestämmelser i förbindelserna mellan medlemsstaterna och tredje land:

- (a) Europarådets konvention om inbördes rättshjälp i brottmål av den 20 april 1959⁷¹, och dess tilläggsprotokoll av den 17 mars 1978⁷² och den 8 november 2001⁷³.
- (b) Europarådets konvention om penningtvätt, efterforskning, beslag och förverkande av vinning av brott av den 8 november 1990⁷⁴.
- (c) Konventionen av den 19 juni 1990 om tillämpning av Schengenvtalet av den 14 juni 1985 om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna (nedan kallad Schengens tillämpningskonvention).
- (d) Konventionen av den 29 maj 2000 om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater⁷⁵ och dess protokoll av den 16 oktober 2001⁷⁶.

2. Följande bestämmelser upphävs:

- (a) Artikel 51 i Schengens tillämpningskonvention.
- (b) Artikel 2 i protokollet av den 16 oktober 2001 till konventionen av den 29 maj 2000 om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater.

- 3. Medlemsstaterna får fortsätta att tillämpa bilaterala eller multilaterala avtal eller andra överenskommelser som är i kraft när detta rambeslut antas, förutsatt att dessa avtal eller överenskommelser gör det möjligt att fördjupa eller bredda målsättningarna med detta rambeslut och bidrar till att ytterligare förenkla och underlätta de förfaranden för bevisupptagning som omfattas av detta rambeslut.
- 4. Medlemsstaterna får ingå bilaterala eller multilaterala avtal eller andra överenskommelser efter det att detta rambeslut har trätt i kraft, förutsatt att dessa avtal eller överenskommelser gör det möjligt att fördjupa eller bredda målsättningarna med detta rambeslut och bidrar till att ytterligare förenkla och underlätta de förfaranden för bevisupptagning som omfattas av detta rambeslut.
- 5. De avtal och andra överenskommelser som avses i punkterna 3 och 4 får under inga omständigheter påverka förhållandet till de medlemsstater som inte är parter i dem.
- 6. Medlemsstaterna skall inom tre månader från ikraftträdandet av detta rambeslut underrätta rådet och kommissionen om sådana gällande avtal och överenskommelser som avses i punkt 3 och som de vill fortsätta att tillämpa.

⁷¹ Europarådet, European Treaty Series nr 30.

⁷² Europarådet, European Treaty Series nr 99.

⁷³ Europarådet, European Treaty Series nr 182.

⁷⁴ Europarådet, European Treaty Series nr 141.

⁷⁵ EGT C 197, 12.7.2000, s. 1.

⁷⁶ EGT C 326, 21.11.2001, s. 1.

7. Medlemsstaterna skall också underrätta rådet och kommissionen om sådana eventuella nya avtal eller överenskommelser som avses i punkt 4 inom tre månader från undertecknandet.
8. Om de konventioner eller de avtal som avses i punkt 1 skall tillämpas på territorier som tillhör medlemsstater, eller territorier vilkas utrikes angelägenheter omhändertas av en medlemsstat, och som inte omfattas av detta rambeslut, skall de också i fortsättningen reglera förbindelserna mellan dessa territorier och övriga medlemsstater.

Artikel 24 *Övergångsbestämmelser*

1. Framställningar om ömsesidig rättslig hjälp som mottas före den 1 januari 2005 kommer också i fortsättningen att regleras av befintliga instrument om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål. Framställningar som mottas från och med detta datum angående sådan bevisning som omfattas av detta rambeslut kommer att regleras av bestämmelser som medlemsstaterna har antagit i enlighet med detta rambeslut.
2. Medlemsstater som i enlighet med gällande instrument om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål har gjort verkställigheten av en framställning om husrannsakan och beslag beroende av kravet på dubbel straffbarhet får, om inget av villkoren i artikel 16.1 är uppfyllda och som längst fem år efter ikraftträdandet av detta rambeslut, tillåta att en domstol, undersökningsdomare eller åklagarmyndighet vägrar att erkänna eller verkställa ett europeiskt bevisupptagningsbeslut med motiveringen att den gärning som beslutet grundar sig på inte utgör ett brott enligt lagen i den verkställande staten, oavsett brottsrekvisit eller gärningsbeskrivning.
3. I fråga om brott rörande skatter, avgifter, tullar eller valutatransaktioner är det inte möjligt att vägra erkännande eller verkställighet i enlighet med punkt 2 med motiveringen att lagen i den verkställande staten inte föreskriver samma typ av skatt eller avgift eller inte innehåller samma bestämmelser om skatter, avgifter, tullar eller valutatransaktioner som lagen i den utfärdande staten.

Artikel 25 *Genomförande*

1. Medlemsstaterna skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa bestämmelserna i detta rambeslut före den 1 januari 2005.
2. Senast vid denna tidpunkt skall medlemsstaterna till rådets generalsekretariat och kommissionen överlämna texten till de bestämmelser genom vilka skyldigheterna enligt detta rambeslut införlivas med deras nationella lagstiftning.
3. Kommissionen skall senast den 30 juni 2005 överlämna en rapport till Europaparlamentet och rådet, med en bedömning av i vilken utsträckning medlemsstaterna har vidtagit de åtgärder som är nödvändiga för att följa detta rambeslut och vid behov åtföljd av relevanta förslag till lagstiftning.
4. Rådets generalsekretariat skall underrätta medlemsstaterna, kommissionen och Eurojust om de förklaringar som lämnats i enlighet med artiklarna 5 och 8.

Artikel 26
Ikraftträdande

Detta rambeslut skall träda i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Utfärdat i Bryssel den [...]

På rådets vägnar
Ordförande
[...]

Bilaga

Formulär A

EUROPEISKT BEVISUPPTAGNINGSBESLUT⁷⁷

Detta beslut har utfärdats av en behörig rättslig myndighet. Jag begär att den bevisning i form av föremål, handlingar eller uppgifter som anges nedan inhämtas och översänds.

Härmed försäkras att

- (i) de föremål, handlingar eller uppgifter som begärs genom detta beslut är nödvändiga och proportionerliga för syftet med de förfaranden som anges nedan,
- (ii) det skulle vara möjligt att under liknande omständigheter erhålla dessa föremål, handlingar och uppgifter enligt lagen i den utfärdande staten, om de fanns tillgängliga på den utfärdande statens territorium, även om det skulle bli fråga om att tillgripa andra processuella åtgärder, och
- (iii) den bevisning i form av föremål, handlingar och uppgifter som begärs genom beslutet sannolikt kommer att godtas som bevisning i de förfaranden som den är avsedd för.

⁷⁷ Detta beslut skall vara avfattat på eller översatt till ett officiellt språk i den verkställande staten eller till något annat språk som godtas av den staten.

(A) DEN RÄTTSLIGA MYNDIGHET SOM HAR UTFÄRDAT BESLUTET

Officiellt namn:

.....

Företrädarens namn:

Befattning (titel/grad):

Kryssa i vilken typ av myndighet som utfärdade beslutet:

- ☐ Domstol
- ☐ Åklagarmyndighet
- ☐ Undersökningsdomare (ej tillämpligt i Sverige)

Ärendebeteckning:

.....

Adress:

.....

Tfn.: (landsnummer) (riktnummer) (...)

Fax: (landsnummer) (riktnummer) (...)

E-post:

Språk som kan användas i kontakter med den utfärdande myndigheten:

Kontaktuppgifter (inklusive vilka språk som kan användas för kommunikation med de(n) person(er) som fungerar som kontaktpersonen om det behövs ytterligare information om verkställigheten av bevisupptagningsbeslutet eller för att vidta nödvändiga praktiska åtgärder för översändandet av föremålen, handlingarna och uppgifterna (i förekommande fall):

.....

(B) SKÄL FÖR UTFÄRDANDET AV BESLUTET

- 1. Beskrivning av de relevanta grunderna för utfärdandet av det europeiska bevisupptagningsbeslutet och en sammanfattning av de sakliga omständigheter som kommit till myndighetens kännedom:**

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

- 2. Klicka för vilken typ av förfarande som bevisupptagningsbeslutet gäller:**

- ☐ brottmål, eller
- ☐ förfaranden inför administrativa myndigheter avseende gärningar som är straffbara enligt den utfärdande statens nationella lagstiftning i egenskap av överträdelser av rättsregler, och där myndighetens avgörande kan leda till förfaranden inför en domstol med behörighet i brottmål.

- 3. Klicka (i förekommande fall) för det eller de av följande brott som det förfarande som anges ovan hänför sig till:**

- ☐ Deltagande i en brottsorganisation.
- ☐ Terrorism.
- ☐ Människohandel.
- ☐ Sexuellt utnyttjande av barn samt barnpornografi.
- ☐ Olaglig handel med narkotika och psykotropa ämnen.
- ☐ Olaglig handel med vapen, ammunition och sprängämnen.
- ☐ Bestickning och mutbrott.
- ☐ Bedrägeri, inklusive bedrägeri som riktar sig mot Europeiska gemenskapernas finansiella intressen i enlighet med vad som avses i konventionen av den 26 juli 1995 om skydd av

Europeiska gemenskapernas ekonomiska intressen.

- ☐ Tvätt av vinning av brott.
- ☐ Penningförfalskning, inklusive euroförfalskning.
- ☐ Datorrelaterad brottslighet.
- ☐ Miljöbrott, inklusive olaglig handel med utrotningshotade djurarter och utrotningshotade växtarter och växtsorter.
- ☐ Hjälpa till olaglig inresa och vistelse.
- ☐ Mord och grovt vållande av kroppsskada.
- ☐ Olaglig handel med mänskliga organ och vävnader.
- ☐ Kidnappning, olaga frihetsberövande och tagande av gisslan.
- ☐ Rasism och främlingsfientlighet.
- ☐ Organiserat eller väpnat rån.
- ☐ Olaglig handel med kulturföremål, inklusive antikviteter och konstföremål.
- ☐ Svindleri.
- ☐ Utpressning
- ☐ Förfalskning och piratkopiering av varor.
- ☐ Urkundsförfalskning och handel med förfälskade urkunder.
- ☐ Förfalskning av betalningsmedel.
- ☐ Olaglig handel med hormonsubstanser och andra tillväxsubstanser.
- ☐ Olaglig handel med nukleära eller radioaktiva ämnen.
- ☐ Handel med stulna fordon.
- ☐ Våldtäkt.
- ☐ Mordbrand.
- ☐ Brotts som omfattas av den internationella brottmålsdomstolens behörighet.
- ☐ Kapning av luftfartyg eller fartyg.
- ☐ Sabotage.
- ☐ Uppträdande som strider mot vägtrafikbestämmelser, inklusive överträdelser av

bestämmelser om körtid och viloperioder samt av bestämmelser om farligt gods.

- ☐ Varusmuggling.
- ☐ Immaterialrättsintrång.
- ☐ Hot om våld och våldshandlingar mot person, inklusive våld under idrottsevenemang.
- ☐ Skadegörelse.
- ☐ Stöld.
- ☐ Brott som fastställs av den utfärdande staten för att genomföra de skyldigheter som följer av instrument som antagits enligt Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen eller avdelning VI i Fördraget om Europeiska unionen.

4. Fullständig beskrivning och rättslig klassificering av brott som inte omfattas av avsnitt 3 ovan, men som ändå omfattas av detta bevisupptagningsbeslut:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

(C) DEN BERÖRDA PERSONERNAS IDENTITET

Uppgifter om identiteten på den eller de (i) fysiska eller (ii) juridiska person(-er) som bevisupptagningen avseende föremål, handlingar eller uppgifter gäller:

(i) Fysiska personer

Namn:

Förnamn:

Flicknamn (i förekommande fall):

Antagna namn (i förekommande fall):

Kön:

Nationalitet:

Födelsedatum:

Födelseort:

Bostadsort och/eller känd adress (om okänd, ange senast kända adress):

.....

Språk som talas av den berörda personen (om detta är känt):

.....

(ii) Juridiska personer

Officiellt namn:

Organisationsform:

Namnförkortning, ”vardagsbeteckning” eller handelsnamn (i förekommande fall):

.....

Land där den jur. personen har sitt säte:

Register och organisationsnummer:

Sätesadress:

.....

(D) FÖREMÅL, HANDLINGAR ELLER UPPGIFTER SOM BEGÄRS GENOM BEVISUPPTAGNINGSBESLUTET

1. Beskrivning av vad som begärs genom beslutet (kryssa för och fyll i vad som passar):

☐ Föremål:

.....

.....

.....

.....

☐ Utdrag ur kriminalregistret avseende person som anges i avsnitt C.

☐ Uppgifter ur domstols- eller polisregister om person som anges i avsnitt C:

.....

.....

.....

.....

☐ Andra handlingar eller uppgifter:

.....

.....

.....

.....

2. Omfattas materialet av privilegier eller skydd (om så är fallet, utveckla):

.....

.....

.....

.....

3. Den plats där föremålen, handlingarna eller uppgifterna finns eller tros finnas:

.....

.....

4. Uppgifter om identiteten på den (i) fysiska eller (ii) juridiska person(s) som tros inneha föremålen, handlingarna eller uppgifterna (i tillämpliga fall):

(i) Fysiska personer:

Namn:

Förnamn:

Flicknamn (i förekommande fall):

Antagna namn (i förekommande fall):

Kön:

Nationalitet:

Födelsedatum:

Födelseort:

Bostadsort och/eller känd adress (om okänd, ange senast kända adress):

.....

Språk som talas av den berörda personen:

.....

(ii) Juridiska personer

Officiellt namn:

Organisationsform:

Namnförkortning, "vardagsbeteckning" eller handelsnamn (i förekommande fall):

.....

Land där den jur. personen har sitt säte:

Register och organisationsnummer:

Sätesadress:.....

Andra adresser där personen bedriver näringsverksamhet:

.....

(E) VERKSTÄLLIGHET AV BESLUTET

- 1. Tidsfristerna för verkställighet av beslutet om bevisupptagning anges i rambeslutet. Om begäran är särskilt brådskande, ange istället en kortare frist och skälen för en sådan:**

.....

.....

- 2. Kryssa för och fyll om något av nedanstående är tillämpligt:**

- ☐ Det är nödvändigt att använda tvångsmedel för att erhålla föremålen, handlingarna och uppgifterna för att hindra att de ändras, flyttas eller förstörs (motivera och utveckla på raderna nedan)

.....

.....

- ☐ Sakförhållanden och utredningsinnehåll bör beläggas med sekretess (utveckla på raderna nedan)

.....

.....

- ☐ En behörig myndighet i den utfärdande staten – eller en berörd part som utsetts av den utfärdande myndighet – skall närvara vid verkställigheten (utveckla på raderna nedan)

.....

.....

- ☐ Det skall antecknas vilka personer som har hanterat bevisningen (utveckla på raderna nedan)

.....

.....

- ☐ Andra nödvändiga formaliteter (som inte strider mot den verkställande statens grundläggande rättsprinciper), i enlighet med vad som beskrivs på raderna nedan:

.....

.....

(F) MÖJLIGHETER ATT ÖVERKLAGA AV BESLUT OM TVÅNGSMEDEL SOM FATTATS FÖR VERKSTÄLLIGHETEN AV BEVISUPPTAGNINGSBESLUTET

- 1. Beskrivning av vilka möjligheter att överklaga som står till de berörda parternas, inklusive tredje man med giltiga skäl, förfogande i den utfärdande staten, samt vilka åtgärder som måste vidtas för att dessa skall kunna utnyttjas:**

.....

.....

.....

.....

- 2. Domstol vid vilken talan kan väckas**

.....

.....

- 3. Uppgifter om vem som kan väcka talan**

.....

.....

- 4. Tidsfrist för väckande av talan**

.....

.....

- 5. Myndighet i den utfärdande staten som kan tillhandahålla ytterligare information om hur man överklagar i den utfärdande staten och huruvida det finns tillgång till rättshjälp och tolkning och översättning:**

Namn:

Kontaktperson (i tillämpliga fall):

Adress:

Tfn.: (landsnummer) (riktnummer)

Fax: (landsnummer) (riktnummer)

E-post:

(G) SLUTBESTÄMMELSER OCH UNDERSKRIFT

1. Andra omständigheter av relevans för ärendet (frivillig information):

.....

.....

2. Begärt sätt för översändande av föremålen, handlingarna eller uppgifterna:

- ☐ e-post
- ☐ fax
- ☐ i original per post
- ☐ på annat sätt (specificera):

.....

3. Den utfärdande myndighetens och/eller dess företrädares underskrift som intygar att innehållet i det europeiska bevisupptagningsbeslutet är riktigt:

.....

Namn:

Befattning (titel/grad):

Datum:

Officiell stämpel (om sådan finns):

Formulär B

Beslut om upptagande av ytterligare bevisning med avseende på ett tidigare europeiskt bevisupptagningsbeslut⁷⁸

Detta beslut om upptagande av ytterligare bevisning utfärdas av en rättslig myndighet med behörighet att utfärda europeiska bevisupptagningsbeslut. Jag bifogar en kopia av det ursprungliga europeiska bevisupptagningsbeslutet som det här beslutet hänför sig till.

Jag begär att den bevisning i form av föremål, handlingar eller uppgifter som anges nedan inhämtas och översänds.

Härmed försäkras att

- (i) innehållet i det ursprungliga europeiska bevisupptagningsbeslutet, som denna framställning hänför sig till, fortfarande är korrekt,
- (ii) de föremål, handlingar eller uppgifter som begärs genom detta beslut är nödvändiga och proportionerliga för syftet med de förfaranden som angavs i det ursprungliga beslutet,
- (iii) det skulle vara möjligt att under liknande omständigheter erhålla dessa föremål, handlingar och uppgifter enligt lagen i den utfärdande staten, om de fanns tillgängliga på den utfärdande statens territorium, även om det skulle bli fråga om att tillgripa andra processuella åtgärder, och
- (iv) den bevisning i form av föremål, handlingar och uppgifter som begärs genom beslutet sannolikt kommer att godtas i de förfaranden som den är avsedd för.

(A) UPPGIFTER OM DET URSPRUNGLIGA EUROPEISKA BEVISUPPTAGNINGSBESLUTET

Datum för utfärdande:

Det ursprungliga beslutets ärendenummer:

Referensnummer på eventuell korrespondens efter utfärdandet av det ursprungliga beslutet:

.....

⁷⁸

Detta beslut skall vara avfattat på eller översatt till ett officiellt språk i den verkställande staten eller till något annat språk som godtas av den staten.

(B) FÖREMÅL, HANDLINGAR ELLER UPPGIFTER SOM BEGÄRS GENOM BEVISUPPTAGNINGSBESLUTET

1. Beskrivning av vad som omfattas av beslutet (kryssa för och fyll i vad som passar):

☐ Föremål:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

☐ Utdrag ur kriminalregistret avseende person som identifieras i avsnitt C i det ursprungliga beslutet.

☐ Uppgifter ur domstols- eller polisregister om person som identifieras i avsnitt C (utveckla på raderna nedan):

.....

.....

.....

.....

.....

.....

☐ Andra handlingar och uppgifter (utveckla på raderna nedan):

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2. Omfattas materialet av privilegier eller skydd (om så är fallet, utveckla):

.....

.....

.....

.....

3. Den plats där föremålen, handlingarna eller uppgifterna finns eller tros finnas:

.....

.....

.....

.....

4. Uppgifter om identiteten på den (i) fysiska eller (ii) juridiska person(s) som tros inneha föremålen, handlingarna eller uppgifterna (i tillämpliga fall):

(i) Fysiska personer:

Namn:

Förnamn:

Flicknamn (i förekommande fall):

Antagna namn (i förekommande fall):

Kön:

Nationalitet:

Födelsedatum:

Födelseort:

Bostadsort och/eller känd adress (om okänd, ange senast kända adress):

.....

Språk som talas av den berörda personen:

.....

(ii) Juridiska personer:

Officiellt namn:

Organisationsform:

Namnförkortning, "vardagsbeteckning" eller handelsnamn (i förekommande fall):

.....

Land där den jur. personen har sitt säte:

Register och organisationsnummer:

Sätesadress:.....

Andra adresser där personen bedriver näringsverksamhet:

.....

(C) VERKSTÄLLIGHET AV BESLUTET

- 1. Tidsfristerna för verkställighet av beslutet om bevisupptagning anges i rambeslutet. Om begäran är särskilt brådskande, ange istället en kortare frist och skälen för en sådan:**

.....

.....

- 2. Kryssa för och fyll om något av nedanstående är tillämpligt:**

- ☐ Det är nödvändigt att använda tvångsmedel för att erhålla föremålen, handlingarna och uppgifterna för att hindra att de ändras, flyttas eller förstörs (motivera och utveckla på raderna nedan)

.....

.....

- ☐ Sakförhållanden och utredningsinnehåll bör beläggas med sekretess (utveckla på raderna nedan)

.....

.....

- ☐ En behörig myndighet i den utfärdande staten – eller en berörd part som utsetts av den utfärdande myndighet – skall närvara vid verkställigheten (utveckla på raderna nedan)

.....

.....

- ☐ Det skall antecknas vilka personer som har handhaft bevisningen (utveckla på raderna nedan)

.....

.....

- ☐ Andra nödvändiga formaliteter (som inte strider mot den verkställande statens grundläggande rättsprinciper), i enlighet med vad som beskrivs på raderna nedan:

.....

.....

(D) SLUTBESTÄMMELSER OCH NAMNUNDERSKRIFT

1. Andra omständigheter av relevans för ärendet (frivillig information):

.....

.....

2. Begärt sätt för översändande av föremålen, handlingarna eller uppgifterna:

- ☐ e-post
- ☐ fax
- ☐ i original per post
- ☐ på annat sätt (specificera):

.....

3. Den utfärdande myndighetens och/eller dess företrädares underskrift som intygar att innehållet i det europeiska bevisupptagningsbeslutet är riktigt:

.....

Namn:

Befattning (titel/grad):

Datum:

Officiell stämpel (om sådan finns):